

Interviu cu David Lowen, președintele Prix CIRCUM, Asociația Televiziunilor Regionale din Europa

Politicienii greșesc când forțează un canal public să se schimbe pentru a reflecta viziunile lor

Există un anume talent în a alege talentul care să apară pe sticlă. | PAGINILE 8-9

www.opiniastudenteasca.ro

/opiniaveche

telefon: (0746) 230 032

e-mail:redactia@opiniastudenteasca.ro

25.000 de credincioși la beatificarea Fericitului Anton Durcovici

Niciind stadionul Stadionul „Emil Alexandrescu” n-a vibrat la unison de voci, de cînt din adîncul pieptului, de o emoție albă și de-o pace albastră, ca sîmbătă, 17 mai, cînd episcopul martir Anton Durcovici a fost ridicat la cîntea altarelor. Peste 25.000 pelerini, credincioși, personalități, curioși, ministranți și voluntari s-au lăsat topiți de un soare puternic, pe cînd trompetele își ascuteau sunetele cînd a glorie, cînd a suferință, iar corul era dirijat să ridice imnuri pline de încîntare. După o Sfîntă Liturghie de două ore, oficiată de Cardinalul Angelo Amato, alături de Episcopul de Iași Petru Gherghel,

cardinalul Lucian Mureșan și alți 25 de episcopi, 120 de umbrele au purtat Sfînta Împărtășanie pe stadion, la tribune și la peluze. Au lăsat azima să se topească pe buzele oamenilor ascunși sub șepci, pălării și umbrele colorate, pînă cînd sensul ceremoniei s-a lăsat prins, odată cu insigne Fericitului, în piepturi. Faptul că monstrul răului se poate învinge doar prin iertare, răspunzînd la ură cu iubire. Și Iașul a fost binecuvîntat, o dată poate la o sută de ani sau mi mult, să afle acest lucru. | PAGINILE 10-11

Rîndul alb al celor 500 de diaconi și preoți s-a umplut pînă la buza altarului unde s-au așezat oficialitățile.

ACADEMIA DE GARDĂ

Președintele României, Traian Băsescu, în vizită la Universitatea „Petre Andrei”

● acesta a participat la o ședință extraordinară a instituției de învățămînt superior | PAGINA 3

PASTILA DE DUPĂ

Cu teii în lanțuri

● azi inima orașului nu mai pompează ca altădată, iar Iașul nu mai poate respira pentru că drujele au pus la pămînt 70 de tei | PAGINA 6

CAP ÎN CAP

Europarlamentarele, un test pentru toamnă

● se aruncă zarurile în toate cele 28 de state membre ale Uniunii Europene și astfel vor fi aleși viitorii 751 de deputați din Parlamentul European, care vor reprezenta țările pentru următorii cinci ani. | PAGINA 13

DE PE SCENA IAȘULUI

Televiziunea publică, întoarsă pe toate fețele

● printre invitații speciali ai Seminarului Internațional de Jurnalism s-au numărat David Lowen, președinte PRIX CIRCUM, Valérie Giacomello, jurnalist la France TV sau Karol Cioma, CIRCUM Training Project Manager | PAGINA 12

LUMEA PE JAR

Cu farfuria în jurul lumii

Cui i se face foame atunci cînd aude de o tocăniță de cactus, de greieri în ciocolată, milkshake de rîme sau pane de lacuste? | PAGINA 4

EDITORIAL

Mîndri că sîntem degeaba

Parte considerabilă din activiștii „Uniți Salvăm Roșia Montană”, împreună cu alți oameni, printre care și jurnaliști, îndeamnă populația la boicotul alegerilor europarlamentare de pe 25 mai. În schimb, ne cheamă la protest. Principalul argument este ideea că trebuie astfel să le transmitem politicienilor, printr-o prezență scăzută la vot, un semnal de alarmă: nu mai sîntem de acord cu faptul că se perindă pe la putere aceleași figuri și aceleași partide. Pe scurt, nu sîntem reprezentați. Mai spun unii că astfel o să înțeleagă și Uniunea Europeană că românii nu-s mulțumiți de clasa lor politică și cumva se revoltă.

Caz clasic de scop nobil și mijloace proaste. „A fost prezență foarte scăzută la vot, e cazul să ne retragem”, o să-și spună Ponta cînd o să-mi crească mie dinți de diamant. Am primit destule indicii de-a lungul timpului că actuala clasa politică, „dinozaurii” pe care vor să-i zguduie acum activiștii prin boicotul europarlamentarelor, e indiferentă și la treburi mai groase decît un astfel de protest. Nu-i interesează, atîta timp cît pătura lor de morți-vii conectați la televizor ca pacienții la terapie intensivă, animați o dată la cîțiva ani de clasică șpagă electorală, le asigură voturile de care au nevoie.

Și oricum nu mai am încredere în intențiile sau în inteligența unor oameni care au ieșit în masă să protesteze împotriva exploatarei cu cianuri, dar la cîteva săptămîni diferență n-au mișcat un deget pentru lupta anticorupție. Corupție care evident stă la baza semnării contractelor dubioase, precum cel de la Roșia Montană. Cît despre Uniunea Europeană, s-ar putea mai degrabă să înțeleagă că românii nu prea știu ce să facă și cum să se descurce cu democrația, că-i depășește și că degeaba se plîng, cînd își sapă singuri groapa.

Ioan STOLERU
redactor-șef adjunct
ioan.stoleru@opiniastudenteasca.ro

Sînt 15 partide și 8 independenți, cine spune că „n-are cu cine” ori e ipocrit, ori nu s-a informat prea bine. Un vot dat unui independent sau unui partid mai mic, mai nou și mai puțin compromis, e un vot împotriva „greilor” și un pas pe drumul de a le lua cîteva dintre locurile de europarlamentari la care salivează. Și dacă vrei să protestezi, poți oricînd s-o faci, înainte, după vot; însă prin absență, trăgînd linia, nu faci decît să-i ajuți pe cei pe care spui că-i urăști.

Și cine spune că absenteismul forțat chiar va exercita presiune asupra clasei politice și va contribui la îmbunătățirea practicii democratice în România e naiv. Vreți presiune? Vreți democrație? Mobilizați oamenii nu să stea acasă în ziua votului, ci să meargă și să pună ștampila pe cine nu vor „ei”, să voteze masiv împotriva „giganților” care mereu fac jocurile. Trebuie să înțelegeți că „lor” nu le pasă de acțiunile simbolice și cu atît mai puțin nu le pasă de părerea voastră despre ei.

I-am cîstit deja pe Becali, Vadim și Elena Băsescu cu locuri în Parlamentul European, hai să n-o trimitem și pe Maria Grapini la Bruxelles. ■

La competiție au participat studenți din toată țara.

Ieșenii au colecționat trofeele concursului „Agronomiada”

La toate probele sportive, primul loc a fost obținut de studenții de la Agronomie.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Studenții Universității de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” (USAMV) din Iași au obținut locul I la opt din cele 15 probe ale concursului național „Agronomiada”, care a avut loc în perioada 8 – 11 mai. Aceștia au mai câștigat patru premii al II-lea, un premiu al III-lea și patru mențiuni.

Competiția, la care au participat peste 300 de studenți de la universitățile cu profil agronomic din țară, a fost organizată pe două secțiuni, una științifică, iar cealaltă sportivă. „Concursul nu s-a desfășurat pe an de studii, ci pe discipline din planul de învățământ. Așa că un student de la Iași, care e în anul I, a putut să concureze cu un student de la Cluj care e în anul al

IV-lea. Depinde cum sînt poziționate disciplinele, dar tematica și bibliografia sînt comune”, a explicat prof. univ. dr. Gheorghe Savuța, prorector responsabil cu relații internaționale și activități studențești la USAMV. Cele patru discipline de concurs au fost: agricultură, horticultură, medicină veterinară, zootehnie, tehnologia prelucrării produselor agricole și măsurători terestre și cadastru.

Studenții au fost evaluați diferit în funcție de fiecare disciplină. Astfel, examinările scrise au fost pe bază de subiecte alese de comisie ori extrase pe loc și sub formă de teste grilă. La patru dintre discipline au avut loc și probe practice. „Profesorii de la fiecare disciplină, prin consens, își stabilesc modali-

tățile de evaluare. Temele sînt diferite și nu toate se pretează doar la grilă. Atunci, colegii din țară stabilesc regulile, bibliografia și subiectele”, a adăugat prof. univ. dr. Gheorghe Savuța. La toate cele trei probe sportive, de fotbal, tenis de cîmp și pescuit, premiul I a fost obținut de studenții de la USAMV.

Pe lângă diplome, câștigătorii au primit și premii în bani, în valoare de 360 de lei pentru locul I, 285 de lei pentru locul al II-lea, 210 lei pentru cei clasati pe locul al III-lea și 180 de lei acordați celor care au obținut mențiuni.

Concursul „Agronomiada” se află la cea de-a XXVII-a ediție, iar anul acesta a fost organizat la Iași de USAMV și Liga Studenților USAMV. ■

AM AUZIT CĂ...

Uite poza, nu e poza

După petrecerea Boohe College Party de la Ciric s-au pus pe Internet peste 600 de poze. Cu toate acestea, în următoarele zile fotografiile au început să tot dispară și nimeni nu știa de ce. Se pare că administratorul a fost rugat să le „scoată pentru a nu le strica familia sau relația petrecăreților”. Dacă s-a lăsat cu desfrîu, ne-ar fi plăcut să fim și noi invitați la petrecere.

O arcă pentru capitala culturală

Se pare că Iașul nu este pregătit pentru ploile torențiale, căci săptămîna trecută, cîteva ore în care a plouat au reușit să paralizaze circulația din oraș. Pe Copou s-a format un șir de mașini, tramvaiele nu au putut circula, iar la gară semafoarele au arătat și verde și roșu. Bine că autoritățile nu pot spune de această dată că au fost prinse pe nepregătite.

Meseria, brățară de aur

Pe site-ul Facultății de Istorie de la „Cuza”, la oportunitățile de carieră după absolvirea studiilor de licență, ni se comunică că noii posesori de diplome pot ieși „ziariști”. Nimic de comentat aici, doar că cei care termină masterul pot ajunge „jurnaliști”. O fi vreo distincție între cei doi termeni iar noi încă nu am aflat?

Videojurnalism de pe telefon

Workshop-urile vor fi susținute de trainerul Karol Cioma.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

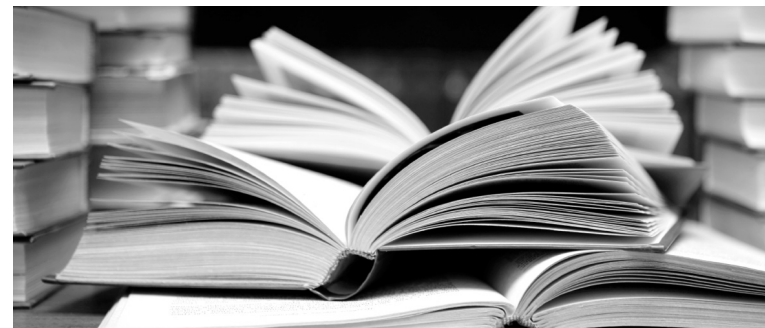
Karol Cioma, manager pe proiecte de training la Asociația Europeană a Televiziunilor Regionale CIRCOM, va organiza în perioada 19 – 21 mai o serie de întâlniri cu studenții din domeniul jurnalismului și al comunicării, pe parcursul cărora va vorbi despre jurnalismul de televiziune.

Seminariile vor avea loc începînd cu ora 10.00, în Laboratorul Ringier din Complexul „Gaudemus” și vor fi urmate de workshop-uri despre videojurnalism și jurnalismul pe dispozitive mobile, de la ora 14.30.

„Inițial, workshop-urile erau destinate celor care au un iPhone, însă, avînd în vedere că puțini stu-

denți au un astfel de telefon, poate participa oricine care are un dispozitiv mobil cu care se poate filma. În pauza de prînz vor putea să lucreze și se vor întoarce să monteze și să primească feedback”, a menționat Andreea Știliuc, cadru didactic la Catedra de Jurnalism și Științe ale Comunicării de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași și reporter TVR Iași. Karol Cioma a lucrat la BBC Țara Galilor și a susținut traininguri de televiziune pentru BBC World Services, Fundația Thomson și CIRCOM Regional.

Evenimentul este organizat de Catedra de Jurnalism și Științe ale Comunicării a UAIC și TVR Iași. ■

Instituția a obținut trei premii la Gala Industriei de Carte.

Cărțile Editurii Universității „Cuza”, numai bune de tipar

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” (UAIC) din Iași a fost distinsă cu trei premii de excelență la Gala Industriei de Carte din România „Bun de tipar”, care a avut loc pe 15 mai, la Biblioteca Națională a României.

„Aceste premii reprezintă o recunoaștere a reputației academice a editurii universității. Este singura editură universitară care s-a aflat în totdeauna în postura de premiant. A fost nominalizată pentru calitatea publicațiilor tipărite, a traducerilor, pentru coerență și consistență timp de aproape 25 de ani”, a declarat prof. univ. dr. Vasile Ișan, rectorul UAIC.

Editura a câștigat Premiul pentru excelență editorială, Premiul pentru cea mai bună carte de non-ficțiune a anului, reprezentată de lucrarea „De gustibus. Breviar de gastrosofie”, semnată de Mădălina Diaconu și Premiul pentru cea mai bună carte de știință, obținut pentru volumul „Atlasul electoral al României: 1990 – 2009”, coordonat de Cornel Iașu. În total au fost 13 categorii de premii. Juriul a fost prezidat de criticul și teoreticianul literar Mircea Martin, iar câștigătorii au fost aleși după trei serii de jurizări.

La ediția din acest an s-au înscris peste 120 de instituții și 700 de proiecte. La gală au putut participa toate editurile care publică și difuzează carte în România, inclusiv cele din Republica Moldova care au o filială în țară, tipografiile, bibliotecile și librăriile care au sediu în România. ■

Studenții economiști, sportivi pentru o săptămînă

Competițiile sportive de la FEAA Student Games vor începe în această săptămînă și se vor desfășura de pe 19, pînă pe 25 mai. La această ediție au fost înscrise 200 de persoane care vor participa la meciuri de fotbal, volei, tenis de masă, badminton, șah, table sau rummy.

În acest an, înainte de începerea perioadei de înscriere, studenții au putut alege la ce sporturi ar prefera să participe, completînd un chestionar. Astfel, cele mai puține înscrieri au fost la jocul de darts, iar cele mai multe au fost înregistrate la jocurile de echipă, în special la fotbal unde vor fi 12 echipe, dintre care una formată din profesori. Ma-

goritatea competițiilor vor avea loc pe terenurile de la Facultatea de Educație Fizică și Sport sau în fața corpului B al Universității „Alexandru Ioan Cuza din Iași”. Taxa de înscriere pentru participare a fost de 10 lei. Premiile vor consta în vouchere, abonamente la sală, produse cosmetice sau premii în bani. (M.O.)

Liceenii își dau întîlnire la Iași

Actorii din filmul „Liceenii” se întîlnesc la Iași, cu prilejul festivalului Serile Filmului Românesc Timpul, care va avea loc în perioada 20 – 24 mai, la Casa de Cultură a Studenților. În primele două zile ale festivalului sînt așteptați Ștefan Bănică Jr., Oana Sîrbu, Mihai Constantin,

Mircea Daneliuc, Cecilia Bârbora, Olimpia Melinte și Valentin Popescu, care vor participa la discuții cu publicul. „Cea de-a V-a ediție a festivalului este dedicată lui Mircea Daneliuc și vor rula în două zile patru dintre filmele sale. Noutatea evenimentului este că vom încerca ca în acest an să aducem și copiii la festival pentru că se va difuza și «Dumbrava minunată», iar Draga Olteanu-Matei va fi alături de noi”, a declarat Corina Gologot, PR-ul Asociației Studenților Jurnaliști din Iași. În ultima zi a festivalului sînt invitați Luminița Gheorghiu și Stere Gulea, alături de scriitorul Dan Lungu.

Pe durata evenimentului vor fi vizionate 28 de filme. Festivalul este organizat de Asociația Studenților Jurnaliști din Iași, în parteneriat cu Primăria Municipiului Iași și revista Timpul. (A. M.)

Pină acum s-au organizat alegeri la cinci asociații studențești.

Studenții de la „Cuza” își aleg noii conducători

Doar în cazul Asociației Studenților Informaticieni leșeni va avea loc un al doilea tur de alegeri.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Asociațiile și ligile studențești de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) se pregătesc să își schimbe conducerea. Până acum, au fost organizate alegeri la Asociația Studenților și Absolvenților de la Facultatea de Filosofie (ASAFFI), Asociația Studenților de la Drept (ELSA), Liga Studenților Economisti (LSE), Liga Studenților de la Geografie și Geologie (LSGG) și Asociația Studenților Informaticieni leșeni (ASII).

În cazul ASAFFI, miercuri, 15 mai a fost schimbată o mare parte din conducere, fiind ales un nou președinte, Emanuel Zanoschi și un nou secretar general, Izabela Pricopie. De asemenea, coordonator al Departamentului de Relații Publice a fost aleasă Florentina Stoleru, iar coordonator al Departamentului Programe și Proiecte este acum Bianca Buzatu. „Am organizat aceste alegeri pentru că sint student în ultimul an și voi pleca

din Iași începînd cu anul viitor universitar. Nu este o schimbare totală, responsabil pe resurse umane rămînînd tot Vlad Ungureanu”, a declarat Vasile Brașovanu, fostul președinte ASAFFI.

De asemenea, ELSA are o nouă conducere, urmînd ca în viitor să se aleagă și secretarul general, trezorierul sau vicepreședintele pe resurse umane. Eugen Cioc a fost ales președinte, Mihaela Șfichi este vicepreședinte Marketing, Tatiana Guțu – vicepreședinte Activități Academice, Monica Bataragă – vicepreședinte Student Trainee Exchange Program și Răzvan Parfeni – vicepreședinte Seminarilor și Conferințe. „Mi-am propus ca în noul mandat să întorc spre asociație beneficiile care mi-au fost oferite atît pe plan academic, cît și personal. Ne-am dori, printre altele, organizarea unei vizite de studiu instituțional la Bruxelles, înființarea unui club de dezbateri sau realizarea u-

nui nou număr al revistei ELSA”, a declarat Eduard Cioc, președinte ELSA. Și Liga Studenților de la Geografie și Geologie (LSGG) are un nou președinte, în urma alegerilor de marți, 13 mai. Alexandru Luca, fost responsabil FundRaising îl înlocuiește în funcția de președinte pe Dragoș Marin. Pentru funcția de vicepreședinte Relații Externe a fost ales Alexandru Gheață, vicepreședinte Relații Interne este acum Andrei Enache, coordonator FundRaising Roxana Pruteanu, iar coordonator Proiecte – Iulian Stavrache.

Schimbări în așteptare

Structura de conducere a fost schimbată în totalitate la LSE. Astfel, în urma voturilor, președintele a fost ales Lucian Mușat, vicepreședinte – Paula Harabagiu, secretar general – Diana Cotiugă, coordonator FundRaising – Mădălina Florea, coordonator Marketing – Sil-

viu Codău, coordonator Departament de Probleme Studențești – Ovidiu Avram, coordonator Resurse Umane – Andreea Lazăr, responsabil Proiecte – Sergiu Leonte, responsabil Externe – Mădălina Hrițcu, responsabil Relații Publice – Georgiana Mocanu și responsabil Educațional – Alina Ștot.

Doar în cazul ASII urmează să fie organizat un al doilea tur de alegeri, deoarece singurul candidat pe postul de secretar general nu a obținut suficiente voturi. „Noi avem alegerile de obicei în luna februarie, însă avînd în vedere că actualul secretar general pleacă cu o mobilitate Erasmus trebuia găsit înlocuitor. Momentan candidatul este Dan Anton, însă vom organiza și al doilea tur săptămîna care urmează”, a declarat Valentin Vîrlan, președintele ASII. Asociația Tinerilor Români din Afara Granițelor (ATRAG) Iași și Societatea pentru Psihologie (SPP) urmează să își aleagă noua conducere la sfîrșitul lunii mai, respectiv începutul lunii iunie. ■

ȘAH-MAT

Voi v-ați dona inima?

În ultimii doi ani, 50 de inimi au fost aruncate la coș. 50 de familii îndoliate au fost de acord cu prelevarea cordului de la soții, prieteni și copii pentru ca inimile lor să bată iar în pieptul unor oameni care numai astfel ar avea șanse să supraviețuiască. Dar cele 50 de inimi care puteau fi transplantate s-au irosit iar familiile celor care s-au prăpădit nu au mai avut ocazia să privească în ochi oameni care să le amintească de pe cei pe care i-au pierdut. Și dintre cei 100 de români care se află pe lista de așteptare pentru un cord cine știe cîți s-or fi dus în pămînt pentru că statul nu a finanțat Institutul Inimii din Tîrgu Mureș pentru transplantul de inimă.

De unul am auzit și eu. Era un bărbat tînr, cu o soție frumoasă și o fiică aflată la început de studenție. Aștepta o inimă nouă de șapte ani. Fiecare zi care trecea i se părea o veșnicie și aștepta ca telefonul să sune iar doctorul său să-i spună: „Mihăiță, vino la noi. Avem o inimă pentru tine”. Dar a așteptat în zadar. Degeaba s-a grăbit să-și facă toată dantura și să-și corecteze toate anomaliile care ieșeau la analize pentru că telefonul nu a adus niciodată vești bune. Ba, dimpotrivă. Cînd suna, uneori, era semn că bărbatul trebuie să vină la analize și la controale. Iar acolo rezultatele de cele mai multe ori erau de speriat. „Mai ai cam șapte luni”, i-au spus doctorii în iunie anul trecut. Atunci familia a încercat să fugă și să se ascundă de termenul dat de medici. Mihăiță al lor nu a ieșit toată iarna din casă numai ca să nu-și solicite organismul și mai mult și să cadă în ghearele morții. S-a ferit de frig și răceală și abia spre finalul lui februarie a ieșit

Traian Băsescu a vorbit despre învățămîntul superior din România.

Președintele României, Traian Băsescu, în vizită la Universitatea „Petre Andrei”

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Duminică, pe 18 mai, președintele Traian Băsescu s-a întîlnit cu rectorul, decanii și studenții Universității „Petre Andrei” (UPA) din Iași, în cadrul unei ședințe extraordinare. Evenimentul a fost moderat de prof. univ. dr. Daniel Șandru, președintele Senatului UPA.

Pe parcursul întîrvederii, participanții au vorbit despre sistemul de învățămînt superior din România, relațiile dintre universități și despre studenții din Republica

Moldova, care urmează o facultate în România.

„Există, aici, una dintre puținele universități de la care aflu că Legea Educației Naționale este una bună. Dacă aș merge la «Spiru Haret», probabil că m-ar lua cu pietre. S-a creat o competiție egală între universitățile de stat și cele private. Această lege este considerată, la nivel european, drept cea mai modernă. Nu am fi avut învățămînt de performanță fără ea”, a

declarat președintele.

Prof. univ. dr. Sorin Bocancea, decanul Facultății de Științe Politice și Administrative din cadrul UPA, a adus în discuție posibilitatea existenței doar a învățămîntului superior de stat în România. „Este o necinste faptul că universitățile de stat au foarte multe locuri cu taxă. Fenomenul a fost generat de guverne, care nu au avut suficiente fonduri”, a conchis Traian Băsescu. ■

Iulia CIUHU
șef de departament
iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

din casă. S-a dus atunci la spital pentru cîteva analize și s-a întors la cei dragi moleșit, cuprins de răceală. În cîteva zile, inima i-a cedat și Mihăiță a murit. Avea 42 de ani și șapte ani de speranțe deșarte. În primii cinci dintre ei, Institutul Inimii a funcționat și Mihăiță credea cu forță că o să primească o inimă. Cînd s-a închis secția de transplant, a crezut că-i o glumă. Dar după doi ani în care nicio inimă nu a mai fost transplantată, Mihăiță s-a pierdut cu firea și le mai spunea din cînd în cînd alor săi că o să moară. La fel cum și colegul lui de salon de la Spitalul din Pașcani a murit pentru că nu a primit o inimă la timp. La fel cum și copilul pe care l-a întîlnit la institutul din Iași s-a prăpădit pentru că ceasul lui nu mai putea batea.

Luna trecută, la Institutul Inimii din Tîrgu Mureș s-a făcut primul transplant după doi ani de moarte adusă de Guvernul român. Vineri s-a făcut al doilea și evenimentul a fost știrea zilei. Dar cei dragi ai lui Mihăiță nu știau asta pentru că ei sint încă în doliu. ■

În căutare de spioni

100 de studenți au participat la întîlnirea organizată de Serviciul de Informații Externe al României (SIE) care a avut loc joi, 15 mai, în amfiteatrul B1 din corpul B al Universității „Alexandru Ion Cuza” (UAIC) din Iași. Scopul acestui eveniment a fost promovarea domeniului de activitate operativ și recrutarea studenților interesați de acest domeniu.

„Spionul real nu este precum cel prezentat în filme. Cel real își creează relații care l-ar putea ajuta să intre în posesia unor informații secrete. Spionajul este într-adevăr o activitate

dinamică, dar vorbim de una intelectuală”, a precizat Octavian Bundiță, directorul Departamentului de Resurse Umane al SIE.

Cei interesați pot completa formularul de aplicație de pe site-ul www.sie.ro. Selecția candidaților durează de la șase luni la doi ani, iar pregătirea unui viitor spion durează zece ani. Nu există un termen limită pentru înscrieri. (L.C.)

Artă la puterea a treia

Luni, 19 mai, începînd cu ora 20.00, va avea loc în Sala Teatru³ evenimentul „aparat_01”. Pe

parcursul întîlnirii va fi proiectat filmul documentar „Trupa fără nume”, de Matei Bejenaru, inspirat de generația rock din perioada comunismului și asumarea libertății în acele vremuri. Proiecția va fi urmată de o discuție cu autorul și protagoniștii filmului, Sorin Dorneanu și Emil Răducanu.

În a doua parte a evenimentului vor fi organizate un recital de poezie, în interpretarea actorului Ovidiu Jighirgiu și un moment muzical-vizual, realizat de Vlad Vărtosu, din trupa Pinholes și studioul Luno. Intrarea este liberă.

Evenimentul este organizat de Luno, în parteneriat cu Institutul Francez din Iași și Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași. (C.D.)

Pină acum s-au organizat alegeri la cinci asociații studențești.

Studenții de la „Cuza” își aleg noii conducători

Doar în cazul Asociației Studenților Informaticieni leșeni va avea loc un al doilea tur de alegeri.

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Asociațiile și ligile studențești de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) se pregătesc să își schimbe conducerea. Până acum, au fost organizate alegeri la Asociația Studenților și Absolvenților de la Facultatea de Filosofie (ASAFFI), Asociația Studenților de la Drept (ELSA), Liga Studenților Economisti (LSE), Liga Studenților de la Geografie și Geologie (LSGG) și Asociația Studenților Informaticieni leșeni (ASII).

În cazul ASAFFI, miercuri, 15 mai a fost schimbată o mare parte din conducere, fiind ales un nou președinte, Emanuel Zanoschi și un nou secretar general, Izabela Pricopie. De asemenea, coordonator al Departamentului de Relații Publice a fost aleasă Florentina Stoleru, iar coordonator al Departamentului Programe și Proiecte este acum Bianca Buzatu. „Am organizat aceste alegeri pentru că sint student în ultimul an și voi pleca

din Iași începînd cu anul viitor universitar. Nu este o schimbare totală, responsabil pe resurse umane rămînînd tot Vlad Ungureanu”, a declarat Vasile Brașovanu, fostul președinte ASAFFI.

De asemenea, ELSA are o nouă conducere, urmînd ca în viitor să se aleagă și secretarul general, trezorierul sau vicepreședintele pe resurse umane. Eugen Cioc a fost ales președinte, Mihaela Șfichi este vicepreședinte Marketing, Tatiana Guțu – vicepreședinte Activități Academice, Monica Bataragă – vicepreședinte Student Trainee Exchange Program și Răzvan Parfeni – vicepreședinte Seminarilor și Conferințe. „Mi-am propus ca în noul mandat să întorc spre asociație beneficiile care mi-au fost oferite atît pe plan academic, cît și personal. Ne-am dori, printre altele, organizarea unei vizite de studiu instituțional la Bruxelles, înființarea unui club de dezbateri sau realizarea u-

nui nou număr al revistei ELSA”, a declarat Eduard Cioc, președinte ELSA. Și Liga Studenților de la Geografie și Geologie (LSGG) are un nou președinte, în urma alegerilor de marți, 13 mai. Alexandru Luca, fost responsabil FundRaising îl înlocuiește în funcția de președinte pe Dragoș Marin. Pentru funcția de vicepreședinte Relații Externe a fost ales Alexandru Gheață, vicepreședinte Relații Interne este acum Andrei Enache, coordonator FundRaising Roxana Pruteanu, iar coordonator Proiecte – Iulian Stavrache.

Schimbări în așteptare

Structura de conducere a fost schimbată în totalitate la LSE. Astfel, în urma voturilor, președintele a fost ales Lucian Mușat, vicepreședinte – Paula Harabagiu, secretar general – Diana Cotiugă, coordonator FundRaising – Mădălina Florea, coordonator Marketing – Sil-

viu Codău, coordonator Departament de Probleme Studențești – Ovidiu Avram, coordonator Resurse Umane – Andreea Lazăr, responsabil Proiecte – Sergiu Leonte, responsabil Externe – Mădălina Hrițcu, responsabil Relații Publice – Georgiana Mocanu și responsabil Educațional – Alina Ștot.

Doar în cazul ASII urmează să fie organizat un al doilea tur de alegeri, deoarece singurul candidat pe postul de secretar general nu a obținut suficiente voturi. „Noi avem alegerile de obicei în luna februarie, însă avînd în vedere că actualul secretar general pleacă cu o mobilitate Erasmus trebuia găsit înlocuitor. Momentan candidatul este Dan Anton, însă vom organiza și al doilea tur săptămîna care urmează”, a declarat Valentin Vîrlan, președintele ASII. Asociația Tinerilor Români din Afara Granițelor (ATRAG) Iași și Societatea pentru Psihologie (SPP) urmează să își aleagă noua conducere la sfîrșitul lunii mai, respectiv începutul lunii iunie. ■

ȘAH-MAT

Voi v-ați dona inima?

În ultimii doi ani, 50 de inimi au fost aruncate la coș. 50 de familii îndoliate au fost de acord cu prelevarea cordului de la soții, prieteni și copii pentru ca inimile lor să bată iar în pieptul unor oameni care numai astfel ar avea șanse să supraviețuiască. Dar cele 50 de inimi care puteau fi transplantate s-au irosit iar familiile celor care s-au prăpădit nu au mai avut ocazia să privească în ochi oameni care să le amintească de pe cei pe care i-au pierdut. Și dintre cei 100 de români care se află pe lista de așteptare pentru un cord cine știe cîți s-or fi dus în pămînt pentru că statul nu a finanțat Institutul Inimii din Tîrgu Mureș pentru transplantul de inimă.

De unul am auzit și eu. Era un bărbat tînr, cu o soție frumoasă și o fiică aflată la început de studenție. Aștepta o inimă nouă de șapte ani. Fiecare zi care trecea i se părea o veșnicie și aștepta ca telefonul să sune iar doctorul său să-i spună: „Mihăiță, vino la noi. Avem o inimă pentru tine”. Dar a așteptat în zadar. Degeaba s-a grăbit să-și facă toată dantura și să-și corecteze toate anomaliile care ieșeau la analize pentru că telefonul nu a adus niciodată vești bune. Ba, dimpotrivă. Cînd suna, uneori, era semn că bărbatul trebuie să vină la analize și la controale. Iar acolo rezultatele de cele mai multe ori erau de speriat. „Mai ai cam șapte luni”, i-au spus doctorii în iunie anul trecut. Atunci familia a încercat să fugă și să se ascundă de termenul dat de medici. Mihăiță al lor nu a ieșit toată iarna din casă numai ca să nu-și solicite organismul și mai mult și să cadă în ghearele morții. S-a ferit de frig și răceală și abia spre finalul lui februarie a ieșit

Traian Băsescu a vorbit despre învățămîntul superior din România.

Președintele României, Traian Băsescu, în vizită la Universitatea „Petre Andrei”

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobroviceanu@opiniastudenteasca.ro

Duminică, pe 18 mai, președintele Traian Băsescu s-a întîlnit cu rectorul, decanii și studenții Universității „Petre Andrei” (UPA) din Iași, în cadrul unei ședințe extraordinare. Evenimentul a fost moderat de prof. univ. dr. Daniel Șandru, președintele Senatului UPA.

Pe parcursul întîrvederii, participanții au vorbit despre sistemul de învățămînt superior din România, relațiile dintre universități și despre studenții din Republica

Moldova, care urmează o facultate în România.

„Există, aici, una dintre puținele universități de la care aflu că Legea Educației Naționale este una bună. Dacă aș merge la «Spiru Haret», probabil că m-ar lua cu pietre. S-a creat o competiție egală între universitățile de stat și cele private. Această lege este considerată, la nivel european, drept cea mai modernă. Nu am fi avut învățămînt de performanță fără ea”, a

declarat președintele.

Prof. univ. dr. Sorin Bocancea, decanul Facultății de Științe Politice și Administrative din cadrul UPA, a adus în discuție posibilitatea existenței doar a învățămîntului superior de stat în România. „Este o necinste faptul că universitățile de stat au foarte multe locuri cu taxă. Fenomenul a fost generat de guverne, care nu au avut suficiente fonduri”, a conchis Traian Băsescu. ■

Iulia CIUHU
șef de departament
iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

din casă. S-a dus atunci la spital pentru cîteva analize și s-a întors la cei dragi moleșit, cuprins de răceală. În cîteva zile, inima i-a cedat și Mihăiță a murit. Avea 42 de ani și șapte ani de speranțe deșarte. În primii cinci dintre ei, Institutul Inimii a funcționat și Mihăiță credea cu forță că o să primească o inimă. Cînd s-a închis secția de transplant, a crezut că-i o glumă. Dar după doi ani în care nicio inimă nu a mai fost transplantată, Mihăiță s-a pierdut cu firea și le mai spunea din cînd în cînd alor săi că o să moară. La fel cum și colegul lui de salon de la Spitalul din Pașcani a murit pentru că nu a primit o inimă la timp. La fel cum și copilul pe care l-a întîlnit la institutul din Iași s-a prăpădit pentru că ceasul lui nu mai putea batea.

Luna trecută, la Institutul Inimii din Tîrgu Mureș s-a făcut primul transplant după doi ani de moarte adusă de Guvernul român. Vineri s-a făcut al doilea și evenimentul a fost știrea zilei. Dar cei dragi ai lui Mihăiță nu știau asta pentru că ei sint încă în doliu. ■

În căutare de spioni

100 de studenți au participat la întîlnirea organizată de Serviciul de Informații Externe al României (SIE) care a avut loc joi, 15 mai, în amfiteatrul B1 din corpul B al Universității „Alexandru Ion Cuza” (UAIC) din Iași. Scopul acestui eveniment a fost promovarea domeniului de activitate operativ și recrutarea studenților interesați de acest domeniu.

„Spionul real nu este precum cel prezentat în filme. Cel real își creează relații care l-ar putea ajuta să intre în posesia unor informații secrete. Spionajul este într-adevăr o activitate

dinamică, dar vorbim de una intelectuală”, a precizat Octavian Bundiță, directorul Departamentului de Resurse Umane al SIE.

Cei interesați pot completa formularul de aplicație de pe site-ul www.sie.ro. Selecția candidaților durează de la șase luni la doi ani, iar pregătirea unui viitor spion durează zece ani. Nu există un termen limită pentru înscrieri. (L.C.)

Artă la puterea a treia

Luni, 19 mai, începînd cu ora 20.00, va avea loc în Sala Teatru³ evenimentul „aparat_01”. Pe

parcursul întîlnirii va fi proiectat filmul documentar „Trupa fără nume”, de Matei Bejenaru, inspirat de generația rock din perioada comunismului și asumarea libertății în acele vremuri. Proiecția va fi urmată de o discuție cu autorul și protagoniștii filmului, Sorin Dorneanu și Emil Răducanu.

În a doua parte a evenimentului vor fi organizate un recital de poezie, în interpretarea actorului Ovidiu Jighirgiu și un moment muzical-vizual, realizat de Vlad Vărtosu, din trupa Pinholes și studioul Luno. Intrarea este liberă.

Evenimentul este organizat de Luno, în parteneriat cu Institutul Francez din Iași și Teatrul Național „Vasile Alecsandri” din Iași. (C.D.)

Ocolul farfuriilor din jurul lumii

În America, bucatele ciudate pot fi cumpărate din supermarketuri.

Cui i se face poftă atunci când aude de o tocăniță de cactus, de greieri în ciocolată, milkshake de rîme sau pane de lacuste? Parcă nu sună tocmai apetisant, dar să știți că în unele țări acestea sînt considerate delicatese, iar copiii nu strîmbă din nas atunci când, în loc de piure de cartofi, părinții pisează în castron cîțiva viermi ori gîndaci. Și dacă ai impresia că o ușoară salmonela de la cofetăria din colț ori o toxi-infecție alimentară de la mititeii din piață sînt cele mai periculoase lucruri care îți se pot întîmpla, în China sau Japonia prînzul te poate ucide în doar cîteva minute.

Viermii de mătase

au fost propuși pentru cultivarea navetele spațiale

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Preparat în șapte luni

Nu poți spune că ai cunoscut cu adevărat o țară pînă ce nu îi încerci bucatele. Doar că unele specialități culinare sînt mai greu de suportat de ochii și stomacul europenilor. Cu toate acestea, ei nu trebuie să părăsească continentul pentru a gusta mîncăruri neobișnuite. Locuitorii din Groenlanda, un teritoriu insular care aparține de Regatul Danemarcei, obișnuiesc să mîncească kiviak, o delicată specifică acestei zone. Kiviak sînt pinguni puși la fermentat în burta unei foci. Secretul acestui preparat este să prinzi o focă cît mai mare ca volum și apoi să o golești în interior pînă nu mai rămîne decît pielea și grăsimea. Apoi, în interior, se pun pinguii de talie mică, cu tot cu blană, cioc și ghiare, peste care se toarnă grăsime de focă. Bucătarul trebuie să aibă grijă să scoată tot aerul din interiorul focii și să-l lase la fermentat timp de șapte luni. Abia apoi pinguii se scot, se curăță de blană, după care se mîncească.

La 1.400 de kilometri mai spre vest de Danemarca, în Anglia, după ce la prînz am mîncat kiviak, ne

putem desfăta cu un ceai și puțină budincă neagră. Chiar dacă sună a desert, budinca neagră este de fapt un salam special umplut cu sînge lăsat la încheagat. Cunoscut și sub denumirea de salam cu sînge, a fost certificat pentru prima dată în 1868, aparent, influențat de Blutwurst-ul german. Principalul ingredient este sîngele de porc sau vită, iar umplutura tipică include carne, grăsime, cartof dulce, ceapă, castane și fulgi de ovăz.

Dacă totuși vrei să guști și un desert o oprire scurtă în Suedia sau Finlanda te-ar putea mulțumi. Suedezii și finlandezii sînt renumiți pentru clătitele lor cu sînge. Acestea au în plus față de clătitele obișnuite, sîngele de porc sau de vită care se amestecă împreună cu laptele, după care se respectă rețeta clasică a clătitelor.

Bun pentru femei dacă-l mînceacă bărbații

După încă un zbor scurt cu avionul poți ajunge la timp pentru cină în Spania. Și dacă vrei să arăți domnițelor că ai calitate de „macho”, trebuie să participi la lupta pîna la

moarte cu un taur. Totuși, dacă nu îți plac scenele sîngeroase, te poți aventura doar în experiențele culinare, și savura testicule de taur. Asta tot pentru beneficiul doamnelor întrucît se spune că acestea ar avea calitate cu mult mai bune decît ale Viagrei.

Acum, cu stomacul plin, înainte de a se întoarce în cameră la partenerii lor, bărbații pot face o oprire prin crămă la o degustare de vinuri, de preferat unele dulci de pe dealurile Italiei. Și pentru ca aromele să nu se amestece între ele, este musai să servești un platou de brînzeturi de pe aceleași meleaguri. Totuși, cei cu un stomac sensibil ar trebui să evite brînză putrezită sau Casu Marzu cum este denumită în dialectele sardiniene. Această specialitate culinară conține, pe lângă laptele și branza de oaie, larvele viei ce se îmbibă cu grăsime din brînză. Se spune că acestea ar îmbunătăți cu mult gustul acesteia.

Ouă de un secol avem!

Pentru mîncăruri cu adevărat exotice însă, un gurmand desăvîrșit trebuie să părăsească Europa. China este renumită pentru specialitățile sale mai puțin obișnuite. Creierul de maimuță, prezent în mai multe culturi de pe Glob, este unul dintre preparatele specifice acestor țări. Se presupune că, în unele bucătări chinezești imperiale, creierul de maimuță a jucat rolul de ingredient principal în unele rețete gastronomice.

Fostul valet al Prințesei Diana, Paul Burrell, susține că ar fi fost servit, pe frunze de banană, cu creier de maimuță și nucă de cocos, pe durata unei vizite în China. Și dacă tot ești în vizită în China nu poți să nu treci prin piețele în care micii întreprinzători își pun pe tarabe marfa. Aici, printre legume sau carne, ai putea avea ocazia să găsești „Ouă de o sută de ani”. În realitate, acestea au doar cîteva luni, timp în care sînt marinate într-un amestec de sare, calcar, coji de orez, cenușă și argilă. Acestea se servesc apoi direct din coajă și au aspectul unor scoici rîncede.

Tot în Asia, în Coreea de Sud, una dintre cele mai populare gustări este beandegi. Principalul ingredient sînt pupele prăjite din viermi de mătase. Acestea sînt mai întii fierte și aseasonate, fiind servite și pe străzi. Așa că un turist ar trebui să fie atent atunci

cînd comandă alune prăjite și bere. Pentru că sînt ușor de obținut, viermii de mătase au fost propuși spre cultivare de către astronauți drept aliment în spațiu pentru misiunile de lungă durată.

Virilitate la proțap

Dacă totuși viermii de mătase nu ar fi fost cu adevărat o provocare pentru un turist, acesta poate încerca caracatiță vie aseasonată cu un pic de ulei de susan. Acest preparat este unul foarte periculos pentru că mîncarea te poate omorî prin sufocare, întrucît tentaculele caracatiței îți se pot lipi cerului gurii sau de gît. Anual se raportează zeci de morți din acest motiv.

Și dacă în plimbările tale prin China dai de restaurantul Guo-li-zhuang, aici poți servi penisuri de toate mărimile, garnisite cu testicule fierte, fripte sau prăjite. Penisul de iak de exemplu este o delicată scumpă și se prepară atent. Se îndepărtează pielea, se taie pe lungime, în fișii lungi de 5 cm și se pune la fiert, rezultînd un fel de tăieței spiralați fini. Un alt preparat considerat o delicată este penisul de bivoli de trei sosuri, lămîie, chilli și pastă de susan. Printre altele, în meniu se mai servesc preparate cu penis de țap, vîrf de penis de taur, penis de ciine decorat cu o cireasă glasată în vîrf sau perineu de taur prăjit la foc mic în sos de miere și soia.

După un prînz la restaurantul Guo-li-zhuang, o gustare în Thailanda este o joacă de copil. Cîteva gîndacii proaspăt prăjiți ce se servesc pe frunze proaspete pentru a scoate în evidență culoarea și textura preparatului, ar putea merge bine împreună cu o bere rece.

Jungla din supermarket

Mergînd mai departe spre est ajungem în Japonia. Gheșe, flori de cireș, sushi și pește balon Fugu, cel mai toxic din lume. Acesta trebuie atent curățat, iar anual mor peste 300 de oameni gustînd din acest preparat. Există puțini bucătari care stăpînesc prepararea unui pește Fugu, iar comercializarea lui în restaurante este strict supervizată de lege. Unii bucătari sînt atît de experimentați încît îți pot oferi experiența extremă, lăsînd o urmă de toxină, însă doar atît cît să îți amorțească buzele.

Din Asia, după un lung drum peste Ocean, ajungem în America

Curiozități culinare

■ Peste 10.000 de pisici sînt tăiate zilnic în diferite părți ale Chinei

■ În secolul al XX-lea în Germania era comun consumul de carne de ciine

■ Carne de cal se consumă des în Italia, cu o medie de 900 de grame pe an pe cap de locuitor, în Belgia, Franța, Spania și Elveția se găsește la orice supermarket, iar în Germania se consumă foarte rar, cu o medie de 50 de grame pe cap de locuitor pe an.

■ Există documente care atestă că între anii 1250 și 1276 existau în China restaurante specializate în prepararea cîrnilor de om

de Sud. Aici, în junglele din Columbia și Ecuador, poți găsi printre frunze, suficiente mușuroaie de furnici pentru o gustare bună. Localnicii savurează insectele direct de pe trunchiul copacilor, iar „tehnic” este aceeași ca la mîncatul semințelor de floarea soarelui. Secretul este însă să le mesteci înainte să te înțepi.

Din acest loc ne putem întoarce la civilizație, în Statele Unite ale Americii, însă nu scăpăm nici aici de preparatele exotice la care ai acces doar după un drum în supermarket. Pe lângă conservele cu fasole sau cu șuncă presată, poți găsi unele cu pui de aligator cu caju, tatu deshidratat sau pastă iute de gîndaci, scorpioni în suc propriu, ori tot felul de preparate din diferite culturi ale lumii.

Totuși nici unul dintre aceste produse nu au depășit în vînzări laptele condensat de iapă, viermii de bambus în oțet ori ouăle de termite în saramură, printre cele mai preferate ciudătenii culinare. Iar unii americani sînt dispuși să cheltuiască sume foarte mari pentru aceste produse. Cele mai scumpe conserve sînt cele de scorpion și aligator în suc propriu sau cele de pate de ren, produse ce depășesc 300 dolari bucata. Însă experiențele sînt mai valoroase decît banii, așa că, dacă nici unul dintre aceste produse nu v-a determinat să călătoriți, găsiți aproape în orice țară de pe Glob măcar un fast-food. Aveți însă grijă ca asta să nu fie la propriu. ■

TURIȘTII CONSUMĂ ANUAL ÎN AEROPORTURI

250.000

bucăți de sushi

240.000

scoici

1,5

tone de caviar

400.000

lămii se folosesc pentru diferite preparate

Studentii universităților ieșene își împart timpul în vacanță între ore și cursuri de vară

La „Cuza” și la Medicină, școlile de vară sînt deschise atît pentru tinerii români, cît și pentru cei din străinătate.

Deși se apropie vacanța de vară, în cele trei luni de zile, universitățile ieșene nu vor duce lipsă de studenți. În fiecare an sînt organizate școli sau universități de vară cu prilejul cărora elevii se pot familiariza cu programul de la facultate, iar studenții internaționali pot vedea ce înseamnă să înveți în România. Cei care nu participă la aceste cursuri rămîn ori să își facă orele de practică, ori aleg să se înscrie la cursuri de limba engleză.

La „cursurile” din vacanță iau parte și elevii.

de Cătălina DOBROVICEANU | c.dobrovicenu@opiniastudenteasca.ro
Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Școlile de vară pentru studenții din străinătate, organizate de universitățile ieșene, sînt printre primele opțiuni pentru cei care aleg să rămînă în preajma amfiteatrelor în vacanță. La Universitatea de Medicină și Farmacie „Grigore T. Popa” din Iași (UMF) este organizată de Societatea Studenților Mediciniști Iași (SSMI) o școală de vară de chi-

rurgie, timp de două săptămîni, la sfîrșitul lunii iulie. La aceasta se pot înscrie studenții din afara țării completînd un formular online, însoțit de un CV și de o scrisoare de motivație. După ce sînt acceptați, aceștia intră în sălile de operație alături de profesori, participă la workshopuri de chirurgie cardiacă, oftalmologie sau chirurgie vasculară.

„Cei care participă la această școală de vară sînt studenți la Medicină în altă parte și vin pentru că sînt pasionați de chirurgie. Dintre cei înscriși, alegem în general 14-15 studenți”, a declarat Andreea Vrănescu, președintele SSMI. Tot pe parcursul verii, între 2 și 6 august va mai avea loc Școala de vară internațională „New Frontiers in Magnetic Resonance Imaging: MR Fingerprinting, PET/MRI, Advances in Brain and Spine Imaging”, organizată de The International Society for Magnetic Resonance in Medicine (ISMRM). La eveniment vor participa 12 speakeri din Statele Unite ale Americii, Germania și Olanda.

Și la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași (UAIC) se organizează Școala internațională de vară „România, limbă și civilizație” la care participă studenți din alte țări care vor să învețe limba română sau civilizația și cultura țării. Înscrierile se fac pînă la sfîrșitul lunii mai, iar desfășurarea propriu-zisă este programată pentru 8-29 iulie. „Noi promovăm online, iar cei interesați completează formularul și îl trimit pînă la data specificată. Este deja un eveniment cu tradiție, fiind a 34-a ediție”, a declarat Cristina Munteanu, șef Departament MEDIA la UAIC. Timp de trei săptămîni, studenții vor urma cursuri de limbă română, în funcție de nivelul în care cunosc limba, puțind opta pentru nivel începător, mediu sau avansat, învață să gătească românește sau deprind mișcările dansurilor tradiționale. În anii precedenți, la școala de vară organizată de UAIC au participat 34 de studenți din 17 țări din Europa, Asia sau Africa. Cazarea acestora este asigurată pe tot parcursul școlii de vară în căminul Gaudeamus. În ambele cazuri, pe lîngă cursurile la ca-

re studenții vor participa, aceștia vor vizita și locuri din România sau vor face exerciții de socializare. „La sfîrșitul fiecărei săptămîni aceștia vor pleca într-o mică excursie, prima dintre ele fiind la Brașov, iar a doua la mare, de obicei în Mamaia”, a mai adăugat președintele SSMI.

Elevii, studenții pentru zece zile

Tot în perioada verii este organizată de către studenții de la UAIC Universitatea de Vară SummerIS, dedicată elevilor din clasa a X-a și a XI-a. Pentru zece zile, elevii vor fi asemenea studenților, vor participa la cursuri și vor trăi viața din campus. Anul acesta, a doua ediție a SummerIS va avea loc în perioada 17-27 iulie, înscrierile începînd cu 25 mai, timp de două săptămîni. Și anul acesta, la fel ca în anul anterior, se pot înscrie elevi nu doar din zona Moldovei, ci și din restul țării. La prima ediție au participat aproximativ 60 de studenți din 23 de județe ale țării.

Cei care se înscriu vor participa la cursurile facultății pentru care optează, la seminarii de educație non-formală sau la traininguri de reprezentare. Coordonatorii susțin că prin intermediul proiectului își propun să scadă rata abandonului, elevii puțind să își aleagă facultatea potrivită. De asemenea aceștia vor învăța și despre rolul voluntariatului, prin prezentarea activităților și proiectelor pe care le desfășoară asociațiile. Universitatea de Vară este organizată de ligile care fac parte din Alianța Națională a Organizațiilor Studențești din România (ANOSR) în colaborare cu alte ligi partenere.

O altă școală de vară organizată de studenți este Law Summer School, care va avea loc în perioada 17-24 august. Evenimentul coordonat de ELSA Iași este pentru prima dată la

nivel internațional, fiind pînă acum doar la nivel național. În cadrul acesteia, aproximativ 30 de studenți vor participa la conferințe și prelegeri susținute de speakeri internaționali.

Vacanță cu diplomă

Pe lîngă școlile și universitățile de vară, în anii trecuți, în fiecare vară, la Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași (TUIAȘI) s-au organizat cursuri gratuite de limbă engleză pentru studenții și profesorii ieșeni, susținute de patru lectori din Marea Britanie. După fiecare sesiune, participanții au primit certificate de atestare a cunoștințelor de limbă engleză, fără a mai susține nici un examen. Cursurile au fost organizate de TUIAȘI, în parteneriat cu organizația de voluntariat British – Romania Educational Exchange (BREDEX). Acest program de învățare a limbii engleze datează din 1991 și are loc și în Galați, Sibiu, București, Timișoara și Craiova.

La Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” din Iași (USAMV) studenții trebuie să treacă printr-o perioadă de practică obligatorie. Astfel, după încheierea sesiunii de examene, aceștia vor face două săptămîni de practică, pentru care vor primi un număr de credite, încheiate cu o sesiune de restanțe sau măriri de notă. „Aceste săptămîni de practică se vor desfășura în funcție de programul de studiu și de planul de învățămînt pentru fiecare specializare și facultate”, a declarat prof. univ. dr. Ioan Țenu, prorector responsabil cu activitatea educațională la USAMV.

În timp ce majoritatea studenților așteaptă să fugă cît mai departe de amfiteatre cum vine vara, unii dintre ei aleg să mai stea prin preajma universității. Fie că o fac voluntar, fie că sînt presați de numărul de credite de la sfîrșit de an. ■

Serile Filmului Românesc TIMPUL

Ediția a V-a, 20-24 mai 2014
Casa de Cultură a Studenților Iași

Festival dedicat regizorului **Mircea Daneliuc**

INTRARE LIBERĂ

Marti, 20 mai 2014	Miercuri, 21 mai 2014	Joi, 22 mai 2014	Vineri, 23 mai 2014	Sămbătă, 24 mai 2014
Filme: 16:00 Marlene 19:30 Patul conjugat Invitați: Mircea Daneliuc Cecilia Bărbora	Filme: 16:00 Căle ce plutesc 19:00 Semăntura melcilor Invitați: Mircea Daneliuc Olimpia Melinte Valentin Popescu Cecilia Bărbora	Filme: 16:00 Licență 17:00 Extremul la dirigentie 19:30 Licență Rock'n'Roll Invitați: Dana Sirbu Ștefan Bănică Jr. Mihai Constantin	Filme: 13:00 Dumbrașa mîsurată 15:00 Cucușana Chirita 17:00 Chirita în Iași 19:00 Nea Mărin Milardar Invitați: Draga Diteanu-Matei Dorotea Vitcu	Filme: 13:00 Morometii 16:00 Sunt o babă comunistă 18:30 Moartea domnului Lazărescu Invitați: Luminița Gheorghiu Stere Gulea Dani Lungu

ORGANIZATORI: TIMPUL

FINANȚATORI: Municipiul Iași, Consiliul Județean Iași

SPONSORI PRINCIPALI: Ford, Fomo, SR, Fastfood, Sushi YA, Cuib

SPONSORI: Pacificum, Tulp, SUSHI YA, Cuib

PARTENERI OFICIALI: ADENIUM, TIRAN, LONON, SOROS

PARTENERI MEDIA: TVR Iași, Pro TV, Antena 1, Digi TV, Realitatea, Cotidianul, Realitatea, Opinia, Digi

Cu teii în lanțuri

Înima lașului pînă nu demult era pe Copou. Printre mii de copaci, veverițe zăpăcite și cupluri îndrăgostite. Acum doi ani, primăria a transplatat-o și a dus-o în spatele Palatului Culturii, printre betoane și magazine de lux. Azi inima orașului nu mai pompează ca altădată, iar lașul nu mai poate respira pentru că drujbele au pus la pămînt 70 de tei anul trecut. Alți 500 de arbori sînt azi însemnați în Parcul Expoziției. Că or să fie tăiați, toaletați, omorîți sau puși pe foc nimeni nu știe, numai, poate, cei de sus. Am auzit de oameni plecați din Iași care cînd își sunau oamenii dragi întrebau și de teii de pe Copou. În ritmul alert al drujbelor, într-un an, mai bine am întreba. Pe Copou cîte mall-uri mai există?

Pe lîngă buturugile fără soț

de Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

„Sara vine din ariniști,
Cu miroase o îmbată,
Cerule stelele-și arată,
Solii dulci ai lungii liniști.”

Nu mai știu unde m-am născut sau cine mi-au fost părinți. Îmi aduc aminte doar de mașinile care m-au purtat pînă în centrul orașului și de brațele care m-au plantat acum cîteva zeci de ani. Pe Copou erau doar cîteva case, iar în vale se vedea Universitatea. Aici am văzut mii de perechi mergînd agale în zilele

de duminică și șoptindu-și jurăminte la umbra mea. Au trecut anii și am văzut orașul crescînd la rădăcinile mele. I-am purtat de grijă și i-am curățit aerul, iar vara i-am oferit parfumul florilor mele.

Îmi amintesc și de primul tramvai care a urcat anevoios Copoul pe vremea în care birjarii încă duceau cucoanele la teatru ori la serate, iar felinarele pîlpiuau încet cînd fitilul le era aprins. I-am văzut și pe Eminescu și Creangă care și-au purtat pașii la rădăcinile mele cînd acestea erau încă tinere.

Acum, chiar dacă aș mai trăi cîți-

va zeci de ani, ieșenii vor să scape de mine. Sînt bun doar pentru foc, iar istoria mea nu mai interesează pe nimeni. Mă simt ca un tată uitat la bătrînețe de copii lui. Eu îmi aștept resemnat sfîrșitul și drujbele care urmează să-mi cînte somnul de veci. Unde or fi poezii să-mi mai cînte un vers? ■

„Dar prin codri ea pătrunde
Lîngă teiul vechi și sfînt,
Ce cu flori pîn-în pămînt
Un izvor vrăjit ascunde.”

By Frits Ahlefeldt

Teii nu dau bine-n poze

de Cătălina DOBROVICEANU |
c.dobrovicesanu@opiniastudenteasca.ro

Acum ceva timp, cînd s-au tăiat teii de pe Ștefan cel Mare, am trecut pe-acolo. Exact cînd schije de un trunchi erau scoase din pămînt. Oamenii se opreau și se uitau la cei care făceau asta, apoi înaintau prin fața Mitropoliei și își făceau cruce. Cu fiecare zi care trecea, bulevardul era tot mai gol. Și mai înșorit.

Nu știu ce ar fi de făcut pentru ca teii să nu mai fie ciunțiți. Au fost oameni care au protestat și au ieșit în stradă cu pancarte pe care au scris că vor teii înapoi. Ba chiar au împărțit și colivă la un an după tăierea copacilor. Adică cei peste 70 de arbori. Nu i-a plantat nimeni înapoi, în schimb Primăria a fost amendată de Garda de Mediu, dar teii tot nu s-au întors la locul lor. Între timp, salcîmii japonezi au înverzit, pe pietonal s-au mai adunat cîteva ghivece cu flori și, cum a dat puțin căldura, băncile au început să se umple, ca de obicei, de lume. Vara e mai greu, pentru că nu le ajunge umbra salcîmilor nici pînă la degetele de la picioare și numai ce îi auzi cum aduc vorba de tei.

Vine iarna, nu-i mai arde nimănui de stat la taclale pe-o bancă. Doar de făcut poze în fața bîzdîgăniilor care-și fac apariția pe pietonal de sărbători. Știți oamenii de zăpadă, moși Crăciunii și fîntîna arteziană, toate decorate cu luminițe scilpicioase? Vă dați seama că dacă nu tăiau arborii, nu prea mai puteau instala plasa aceea cu becuțe albastre de deasupra bulevardului? Și nici bradul uriaș nu ar mai fi ieșit în poze cum trebuia. Nu de alta, dar îi făceau teii umbră. ■

Cu un picior în baltă

de Mădălina OLARIU |
madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

Mereu am avut impresia că m-am născut odată cu nucul din fața casei. M-a apărut vara de căldurile amețitoare, iar iarna aduna pe ramurile sale bucăți mari de zapadă care în mintea mea de copil semănau cu bucăți de vată de zahăr. Nu era cel mai foșnitor plop sau cel mai parfumat copac, însă îmi era drag. Îmi plăcea că atunci cînd ploua, reușea întotdeauna să strîngă picăturile de ploaie și să le țină cît mai departe de geamul meu sau că întotdeauna cînd mă odihneam la umbra lui și îmi ridicam privirea, vedeam soarele parcă prin brațele sale. Apoi am aflat că la rădăcina lui s-a turnat apa de la scaldătoare de după botezul meu, spunîndu-se că asta îl face să crească înalt și sănătos asemenea copilului.

Cînd s-a născut el, în apa în care s-a scaldat i s-a pus busuioc, miere și lapte. Busuioc ca să fie iubit și curat, miere ca viața să îi fie dulce, iar lapte ca să aibă pielea moale și curată. I s-a mai pus și puțin tei, ca fie înmiresmat, iar apa a fost turnată la rădăcina primului copac. De atunci, Iașul a crescut înalt, puternic și frumos. A crescut odată cu frunzele teilor, s-a întristat cînd ploile le udau sau cînd iarna îi lăsa fără haine și s-a bucurat de fiecare dată cînd studenții îi urcau și îi coborau Copoul.

Se spune că apa în care se scaldă morții înainte de a fi îngropați se varsă la rădăcina unui copac. Care mereu putrezește sau se usucă fără motiv. Iar la rădăcina Iașului apa aproape mustește. ■

Acum, chiar dacă aș mai trăi cîteva zeci de ani, ieșenii vor să scape de mine. Sînt bun doar pentru foc, iar istoria mea nu mai interesează pe mine. Mă simt ca un tată uitat la bătrînețe de copii lui. Eu îmi aștept resemnat sfîrșitul și drujbele care urmează să-mi cînte somnul de veci.

Să aruncăm cu toporul în ograda vecinului!

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

Tăiem din rădăcină orice inițiativă și smulgem din pămînt tot ce cîndva ar putea să rodească. Nu ne gîndim la viitor, nu ne gîndim că poate ce azi toporul taie, mîine ne-ar fi ca aerul de bun, și de cele mai multe ori închidem ochii și punem banii în buzunar.

Tragem cu ochii la alții, îi pîndim din ascunzișuri, le zîmbim dulce atunci cînd încearcă să ne demaște și ne transformăm în cei mai buni prieteni. Încercăm să fim inocenți și lipsiți de gînduri ascunse, însă în minte încolțește permanent invidia. Nu iubim concurența și venim cu toporul chiar și în ograda vecinului. El nu se așteaptă. Nu i se pare că teiul lui e așa o mare comoară și că toți rîvnesc să i-l doboare.

Nu am învățat să cioplim în lemn și nu am fost niciodată pădurari, dar cutreierăm zilnic prin să-

cături cu toporul în spate ca să punem la pămînt sute de copaci. Îmbrăcăm o armură din fier și îndreptăm arma cu capătul bine ascuțit spre toți cei care ezită să ne aprobe. Nu contează spre cine ridicăm toporul, fie spre un tei bătrîn, care a trăit o viață și a rezitat „cariilor” de orice fel, fie spre un copăcel tînăr care recent a ridicat ochii spre cer. Cu toți aceștia sîntem nemiloși atunci cînd vine vorba de prosperitatea noastră.

Am încercat să facem din ei mobilă simplă sau luxoasă și astfel am distrus pe-ascuns păduri întregi. Dar cînd am văzut cu ochii noștri că afacerea nu merge și că cei de la concurență o duc mai bine, am devenit mai necruțători ca niciodată. Singura modalitate de a distruge concurența e de a-i tăia tulpina și de-a o smulge din rădăcini. ■

Sîmbătă seară prin oraș au colindat domnițe, cavaleri și tineri care și-au căutat sorocul. Cei mai viteji s-au oprit la Cazarma Mare unde au ascultat povestea Brigăzii 15 Mecanizate de la "Podu Înalt" și apoi la Muzeul Unirii pentru a-i admira biroul lui Alexandru Ioan Cuza. Alții mai romantici și-au găsit perechea printr-o discuție de trei minute în Casa Pogor, iar cei mai curajoși au urcat cele 120 de trepte din Turnul de la Golia ca să admire orașul. Într-o seară răcoroasă de mai, lașul arată ca un uriaș blînd și adormit sub mii de făcliile. În Noaptea Muzeelor, lașul s-a zvîrcolit în somn încă o dată. Și cînd s-a trezit, vremurile de altădată încă-i păreau mai dulci.

Cu pași molcomi, am descoperit lașul în Noaptea Muzeelor

Evenimentul este organizat în fiecare an în toate muzeele din țară.

Noi ne-am dat întâlnire la Muzeul Literaturii Române.

În Parcul Lecturii, perechea se găsește în trei minute

de Mădălina OLARIU | madalina.olariu@opiniastudenteasca.ro

La intrarea în muzeul „Vasile Pogor” este o atmosferă de simboală seară. Cu muzică de club, remixuri și ritmuri care îți vibrează în podul palmei, puse de doi puști, numiți DJ Mălin și DJ Dragoș. Melodii care contrastează cu atmosfera calmă și intimă din interior, asemănătoare unei ședințe junimiste. După ce treci pe lângă câteva vitrine cu manuscrise, pagini vechi, mănuși elegante care s-ar mula perfect pe degetele subțiri ale unei doamne, ajungi și la un concert de jazz. O orgă și un microfon face ca micuții cîntăreți să fie emoționați și să-și frămînte palmele nerăbdători înainte a face cîțiva pași pentru a ajunge pe scena improvizată la primul etaj.

Deși în fața muzeului se anunță un bal mascat unde se poate participa și cu măștile cumpărate pentru cîțiva lei de la intrare, singurul participant pare să fie același căpitan Jack Sparrow care dansa cu fetele și la balul mascat al francofonilor. De data aceasta, pe lângă aspectul împopoțonat, ghirlandele și mărgelile care-l înconjoară, poartă și o mască zîmbărească, cu un nas mare. Și acum trage de fiecare fată pe care o prinde în

trecere și ori o ia la dans ori face o poză cu ea. „Hai, numai o poză așa, să fie una de șoc”, îmi spune în timp ce insistă să facem o poză, fiecare cu cîte un zîmbet fals pe față. Fetele se fofilează spunînd ori că nu dansează de fel, ori că sînt grăbite să treacă dintr-o parte în alta a muzeului. Cîteva îi cedază și acceptă să danseze măcar pe jumătate de melodie. Și pentru că nu i se lipește nicio pereche de palmă, acesta încearcă să convingă și pe unul dintre viitorii participanți la speedating să își legene picioarele împreună cu el. „Da io nu știu să dancez”, spune încercînd să se scuze un băiat cu păr crețului și des, legat la spate. Însă rucsacul îi saltă în spate și picioarele i se ridică sprintare de pe asfalt. Timid, încep să apară și cîteva fete care își ascund fața și ochii după o mască care le acoperă jumătate din față. Însă majoritatea „mascaților” sînt tot copii îndemnați de părinți să danseze, să se zbenguie sau să țipe pentru a fi remarcați.

Dragoste în grabă

Pe opt scaune încearcă cîțiva tineri să se cunoască pe rînd, timp de trei minute. Înainte de începerea

oficială, fiecare stă de vorbă la telefon sau stă întors cu spatele la celălalt, dorința de a-l cunoaște pe eventualul partener nefiind atît de mare. În timp ce Alexandra le cîntă melodii de dragoste în limba greacă, franceză sau engleză aceștia încearcă să afle cît mai multe unul despre celălalt. Pentru că de fiecare dată clopoțelul sună prea repede și le întrerupe discuțiile de cunoaștere, aceștia continuă să socializeze și în timpul celorlalte probe. Alegîndu-și în fugă partenerul dintre cei cunoscuți în cele 12 minute, aceștia trebuie să danseze ținînd un balon între ei sau să recite patru versuri dintr-o poezie. Pentru că nu toți sînt inspirați să compună pe loc sau nu își amintesc niciuna dintre poeziile învățate, cîțiva dintre participanți sustrag cîte o carte din biblioteca din fața muzeului pentru a-i ajuta să recite.

La pauza dintre probe, unul dintre participanți, îmbrăcat elegant în costum și cămașă albă sună un prieten. „Frate, n-o să-ți vină să crezi unde sînt”, spune acesta celui care îl ascultă la capătul celălalt al firului. „Da frate, la un speedating, îmi găsesc perechea în seara asta.” ■

Cu manechinele la cazarmă

Andrei MIHAI | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Cazarma Mare din Copou și-a deschis larg porțile pentru vizitatori sîmbătă seară, pe data de 17 mai cu ocazia celei de-a zecea ediții a proiectului european Noaptea Muzeelor. Mulțimea ce s-a îngheșuit în fața clădirii străjuite de doi militari a putut vedea, înainte de a intra în clădirea cazarmei, sceneta „Căldură mare” de Ion Luca Caragiale. Doar că „Domnul”, în loc să se dea jos din trăsura cum spune piesa, își face cu greu loc printre oamenii adunați ca boabele de fasole într-un sac și bate energic în ușa de la intrare. „Domnu-i acasă?”, îl întreabă bărbatul cu joben. „Da, dar mi-a poruncit să spui, dacă l-o căuta cineva, c-a plecat la țară”, răspunde feciorul în hohotele copiilor așezați pe scările clădirii. Iar comedia continuă.

Pentru bărbații și tinerii din mulțime sceneta însă trece neobservată. Sînt prea ocupați să urmărească fiecare mișcare a manechinelor de la Kasta Morrely. Fetele nu par a fi deranjate că sînt încercuite din toate părțile de bărbați cu cîteva capete mai scunzi decît ele care le sorb din priviri și tastează de zor pe telefoanele deștepte.

Le lasă din mîini abia după ce ușile Garnizoanei se deschid, însă nu la fel de largi precum porțile

pentru că doar o mică parte dintre cei adunați în curtea străjuită de militari reușește să intre la festivitatea de deschidere a evenimentului. Cei care au ajuns însă în sala micuță a expoziției stau îngămădiți ca niște sardine, iar vocea dr. Aurica Ichim, coordonatoarea Muzeului Unirii din Iași și a prof. univ. dr. Ioan Agrigoroaiei abia au răzbit pînă la urechile celor prezenți.

Totuși, cei mai norocoși au putut să afle despre istoria Brigăzii 15 Mecanizate „Podu Înalt” și despre faptele de vitejie ale soldaților descrise de Ioan Agrigoroaiei sau de generalul de brigadă dr. Vasile Roman. După scurta lecție de istorie parfulmul de epocă a venit la fix atunci cînd a început balul din fața Palatului Oștirii. Cîțiva zeci de militari, îmbrăcați în haine albe pe care străluceau epoleții și butonii auri, au acompaniat membrii trupei de dans sportiv „Reflex”. Două cupluri, retrase pe una dintre alei, se mișcă lent pe ritmurile molatice ale romanțelor. Cîteva fete dolofane, venite împreună cu părinții, au încercat și ele să imite tinerii care pluteau fără efort pe trotuarul din curtea unității. S-au lăsat duse acasă abia tîrziu în noapte, purtate în brațe de tații lor, cînd militarii au cîntat ultimile acorduri de vals. ■

Dacă există profesioniști în televiziune care să creadă că propriul public este prost, atunci cred că și ei sînt destul de proști.

În Irlanda faci închisoare dacă te uiți la televiziunea publică fără să plătești licență.

De fiecare dată cînd vorbește despre televiziune, David Lowen o face cu o mică rezervare. Știe că viitorul va fi al celor care se vor adapta la timp și îi compară pe producătorii de televiziune cu niște profesori ce trebuie să stăpînească o clasă plină de elevi zgomotoși. În prezent, el este „directorul școlii” și în fiecare an, în calitate de președinte Prix CIRCOM, oferă premii pentru cele mai bune producții realizate de către studiourile regionale ale televiziunilor publice. Aici, spune el, se află adevăratele povești și personaje, trecute cu privirea de multe ori de către televiziunile care respiră doar în capitală. Prezent la Iași cu Ocazia Seminarului Internațional de Jurnalism organizat de către TVR Iași, recunoaște că la fel de draș își amintește și de anii pe care i-a petrecut ca jurnalist, avînd la un moment dat prilejul să îmbine experiența de om al presei cu cea de om al televiziunii. A reușit să salveze de la scufundat cel mai urmărit post de știri din Europa, EuroNews, unde și acum își amintește că înainte să dea primele imagini cu războiul din Iraq, dilema cea mai mare a fost cum să-i numească pe soldați.

Interviu cu David Lowen, președintele Prix CIRCOM, Asociația Televiziunilor Publice

E o greșeală teribilă a politicienilor să se schimbe astfel încît să ogli

de **Julian BÎRZOI** | julian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Cum arată portretul televiziunii publice de astăzi?

În acest moment, televiziunea publică trece printr-o criză. Nu mai este sigură de cîți bani mai poate obține pentru a rămîne în picioare. Deciziile privind finanțarea se iau mult mai tîrziu și te trezești deodată că nu ai banii pe care credeai că o să-i ai. Competiția de pe piață este și ea una mult mai aspră. Cu un buget mai restrîns, oamenii pot realiza conținut de calitate care să rivalizeze cu cel al televiziunilor private, iar oamenii care obișnuiau să stea în fotoliu privindu-te pe tine, fac în acest moment televiziune și o distribuie pe YouTube sau pe alte platforme.

Procesul acela unidirecțional, în care era un canal de televiziune public și domina piața, a dispărut pentru totdeauna. Iar acum, televiziunea publică trebuie să se așeze pe scaun și să se gîndească ce să facă, de ce să o facă, cît costă să o facă și cine reprezintă cu adevărat audiența.

După cum ați spus și dumneavoastră, una dintre cele mai mari probleme ale televiziunii publice din prezent o reprezintă bugetul. Există la nivel european soluții sau măcar discuții în acest sens?

În momentul de față, modelul economic este condus de convingerea asupra banilor care pot fi obținuți pe urma taxelor de licență sau granturi guvernamentale. Iar discutarea unui plan de afaceri se face între distribuitor și Guvern, iar aceste discuții au loc tot timpul. Un alt lucru pe care televiziunile publice îl discută foarte mult este legat de costuri. „De ce stăm în scaune și îi cerem Guvernului bani, atunci cînd, să zicem, 100 de oameni pot face treaba a 500 de oameni”. Iar Guvernul se întreabă „de ce să le dăm acestor oameni bani, cu care ei fac apoi locuri de muncă pentru oameni care stau în studiouri și nu muncesc?”. Televiziuni publice precum cele din Grecia sau cea din Valencia (Spania) au ieșit din mediul de afaceri, deoarece autoritățile nu sînt pregătite să păstreze finanțarea.

Există riscul ca guvernele să țină în viață serviciile de televiziune publică pentru a-și „cultiva” rădăcini către voturile populației?

Da, cred că există un adevărat pericol. Însă cred că a devenit din ce în ce mai greu de susținut acest efort, deoarece sînt atîtea canale și atîtea modalități prin care poți să ajungi la cei care votează, încît e scump să ții un astfel de canal doar ca să-ți faci campanie politică. Sînt alte modalități mult mai eficiente și sînt destul de sigur că politicienii sînt îndeajuns de șireți încît să le găsească.

E audiența mai deșteaptă decît o consideră unii producători de televiziune?

Oameni din televiziune cred că publicul este prost. Însă oamenii profesioniști din televiziune știu că trebuie să lucreze din greu pentru a obține o audiență, deoarece respectiva audiență știe foarte rapid dacă vrea să privească programul pe care tu îl livrezi. Și dacă decid că nu vor să mai urmărească, acel public dispare rapid. Dacă există profesioniști în televiziune

care să creadă că propriul public este prost, atunci cred că și ei sînt destul de proști. Asta e puțin diferit față de argumentul care spune că televiziunea proteste. Cu alte cuvinte, în loc să existe niște programe minunate despre mitologia grecească, sau ecologia mondială, sînt *game shows*. Iar aici e altceva și aș spune chiar că producătorii sînt foarte isteți, pentru că-și dau seama că asta e ceea ce audiența își dorește. Totodată, aș argumenta împotriva convingerii că televiziunea proteste. Iar posturi precum Discovery, National Geographic, sau History Channel o duc destul de bine. Nu poți să spui că protestesc, ci împart multe cunoștințe și informații într-o manieră distractivă, exact așa cum i-a fost stabilit și televiziunii publice să o facă.

România are una dintre cele mai mici taxe publice pentru televiziune din Europa, adică 11 euro pe an. La polul opus se află Elveția, a cărei taxă e de 35 de ori mai mare, 385 de euro. Chiar și așa, la noi, acesta este un subiect controversat, iar o parte din opinia publică susține că TVR-ul nu face îndeajuns nici măcar pentru acești bani. Este nevoie ca publicul să fie educat astfel încît să înțeleagă că calitatea înseamnă bani?

Sînt foarte multe dovezi care arată că, cu cît investești mai mult în programele unei televiziunii publice, cu atît crește nivelul de audiență precum și credibilitatea postului, iar guvernele devin din ce în ce mai fericite. Însă, tu ca Guvern, dacă oferi o finanțare foarte mică, era o vorbă „hrănește cu alune și obții maimuțe”, adică primești ceea ce plătești. Însă un alt factor nu-i doar prețul acestei taxe, ci și cît anume a colectat respectiva taxă. De exemplu, în Olanda rata de colectare este de doar două taxe la fiecare trei case și nu există niciun mecanism să-i urmărești pe cei care nu au plătit. În Irlanda, la fel de mulți nu plătesc, însă e o infracțiune să privești televiziunea publică fără să fi plătit licența. Iar anul trecut, 400 de oameni au intrat la închisoare pentru asta.

Odată ce ai pierdut politicienii, ai pierdut lupta

Ați spus în timpul seminarului că o problemă și mai mare pentru televiziunile publice o reprezintă incertitudinea. De ce?

Atunci cînd îți planifici cum o să-ți dezvolti programele sau conținutul video ai nevoie de timp. Timp în care să dobîndești aptitudinile de a livra respectivele programe pe ecran. În cazul unei drame, de exemplu, ai nevoie de timp în care să scrii scenariul, să-l adaptezi pentru televiziune și să-l filmezi. Și dacă ești nesigur pentru următorii cinci ani, nu-ți poți permite să cheltui bani, pentru că poți să-i pierzi. Trebuie să fii sigur că peste cinci ani încă o să mai fii în *business* și că poți să-ți plătești la timp toate taxele.

De asemenea, în zona știrilor, ai nevoie de un anumit grad de certitudine în caz că guvernul urmează să se schimbe la fiecare șase luni. Iar fiecare guvern nou o să spună că „ei bine, vreau să schimb conducerea televizi-

iunii publice pentru că nu face ce i-am spus eu să facă”, iar tu rămîi fără pic de consistență. E o greșeală teribilă a politicienilor să forțeze canalul public să se schimbe astfel încît să oglindească viziunile guvernului. Cred că-i mai bine pentru toată lumea, chiar și pentru politicieni, să aibă un post corect, imparțial, și să-i lase pe toți să-și susțină argumentele într-o atmosferă deschisă, să-i lase pe telespectatori să decidă singuri pe cine să voteze, bazat pe seama a ceea ce aud.

Războiul din Irak a fost o organizație ca EuroNews, aceea vreme aveam șaptezeci de versiuni. Totodată, șaptezeci de implicați în această organizație. Țările aveau aceeași viziune, buia să se întîmple în Irlanda

Și care ar fi cea mai bună modalitate de a te descurca cu incertitudinea? Să aștepti liniștit, sau să calculezi atent, după care îți asumi anumite riscuri?

Nu cîștigi războaie fiind curajos și mort. Ține de judecată. Sînt momente cînd știi ce ai vrea să faci, însă trebuie să evaluezi în ce riscuri te bagi. Iar dacă riscul e atît de mare încît te poate distruge, atunci cred că te joci cu forțe pe care nu le poți controla. Într-o televiziune privată este aproape la fel și ai o responsabilitate în plus față de acționari. Pe de altă parte, dacă compania e a ta, poți face ce vrei. De exemplu, o companie de producție numită Selador din Marea Britanie a dezvoltat un format de televiziune în care a crezut cu adevărat. Iar directorul companiei și-a pus în joc propria casă, care în Londra fiind, costa în jur de 1 milion de lire sterline. Iar la micul dejun, acesta i-a spus soției sale că „dacă afacerea n-o să meargă, o să ne pierdem casa”. Și a mers mai departe pînă ce ideea sa a devenit un format de televiziune. Asta a fost „Vrei să fii milionar” și a devenit cel mai de succes format în lumea întreagă. Acum, tipul respectiv deține mai mulți bani decît putem visa noi doi la un loc. Dar a început riscîndu-și casa. Dacă compari cu situația unei televiziuni publice, aceasta n-ar trebui să riște totul pe o aruncătură de zar.

Cum ar trebui să se împartă televiziunea publică între calitatea programelor și audiență dacă punem în calcul faptul că majoritatea publicului preferă emisiunile de tip tabloid?

La acest capitol nu o să se poată vorbi niciodată la general și să spui: uite, asta este linia de care poți sau nu să treci. Depinde de cine mai operează în mediul respectiv, depinde de audiență și cel mai mult depinde de înțelegerea la care ajungi cu guvernul sau instituția reglementată de guvern. Partea tristă e, că de cele mai multe ori, asta nu se întîmplă deloc. Guvernul spune „uite,ăștia sînt banii, mă aștept de la tine să fii sigur că oamenii ne votează”, iar televiziunile zic ok, „dacă asta-i tot ce trebuie să fac să obțin banii”. De asemenea, aș spune

Regionale din Europa

Canalul 5 să forțeze un canal public Pierdându-și viziunile lor

că sînt, de exemplu, unele game *shows*-uri bune, altele proaste sau care lărgesc cunoștințele spectatorilor, care sînt atît informative, cît și distractive. De exemplu, am menționat mai de vreme „Vrei să fii milionar”. Urmărindu-l, eu am ajuns să cunosc acum răspunsurile la foarte multe întrebări. De cealaltă parte, poți să ai o emisiune foarte serioasă despre religie, însă care poate fi făcută într-un mod extrem de plictisitor și departe de a lărgi cunoștințele cuiva, făcîndu-l să

o provocare pentru
ews, pentru că la
te limbi, deci șapte
te țări cu jurnaliști
ganizație și nu toate
ziune asupra a ce tre-
rak.

vrea să închidă pur și simplu televi-
zorul. Dacă nu privește nimeni o emi-
siune, atunci aceasta nu are valoare.

În televiziune, există un
anume talent în alege talen-
tul care să apară pe sticlă

Cum vedeți dumneavoastră Internetul?
Poate fi el o sursă în plus de venit pen-
tru televiziuni? Sau este încă o ancoră
legată de picioare?

Reprezintă ambele. Dacă legea îți
permite ca televiziune publică să faci
bani de pe Internet permițîndu-ți să
vinzi abonamente pentru informații
sau reclame pe site, nu cred că există
vreo problemă. Dacă distorsionează
peisajul, în sensul că există o organi-
zație care supraviețuiește doar din
banii de pe Internet și tu oferi același
conținut, există un conflict. E fasci-
nant că în Suedia, Norvegia și Irlanda,

televiziunea publică e conștientă că
ziarele au site-uri și că pe acestea exis-
tă materiale video pe care trebuie să
le plătești pentru ca să le accesezi. Ei
bine, televiziunile au început să-și îm-
prumute propriile materiale video
către cele site-uri gratuit. Într-un fel,
le protejează spatele, pentru că într-o
zi, politicienii vor spune „stai un pic,
care-i diferența între ziarul acesta
care-mi oferă știri video și televizi-
unea publică care-mi oferă știri video
pe site?”. Odată ce ai pierdut politi-
cienii, ai pierdut lupta.

*Unul dintre secretele show-urilor pre-
cum România au talent sau Vocea
României este acela că ele produc emoție.
Totuși au mai fost în trecut formate
asemănătoare ce foloseau aceleași arme,
însă care nu s-au bucurat de același suc-
ces.*

Aș fi surprins dacă ar fi un motiv
anume. Să luăm, spre exemplu, unul
dintre aceste *show*-uri de talente. Rit-
mul e diferit față de un alt show. Iar
dacă programul nimerește ritmul
potrivit pentru audiență, reușește și
are succes. Personajele sînt de aseme-
nea foarte importante. Poți de multe
ori să alegi niște personalități proaste.
Sau poți să alegi talentul greșit care să
apară pe sticlă. În televiziune există
un anume talent în a alege persoana
cea mai bună care să apară pe sticlă.
Deseori un talent poate fi foarte prost,
însă are o poveste grozavă. Deci sînt
multe aspecte și nu o să fie niciodată
un răspuns simplu.

**Războiul din Iraq a fost o
provocare pentru o
organizație ca EuroNews,
pentru că la acea vreme
aveam șapte limbi, deci
șapte versiuni**

*Cît de important este pentru o televi-
ziune departamentul de știri?*

Este miezul principal pentru un
post public generalist. Este pîinea zil-
nică. Nu e condimentul, nu e desertul,
nu e sosul, ci este pîinea și nu poți să
scapi de ea. Dar apoi stai să te întrebi
cum trebuie să-ți faci știrile. Să
comparăm BBC2 din Marea Britanie,
care are un program ce se numește
„News Night”, unde durata medie a
știrilor este de 12 minute și astfel ele
sînt expuse foarte detaliat. Poate că
nu sînt știrile *mainstream*, dar au fost
selecate pentru că sînt puțin diferite
și se adresează unei audiențe mai
modeste și mai mature, seara tîrziu.
Comparăm cu Canalul 5, post public
de știri ce încearcă să atragă un public
tîntă mai tînăr. Știrile sînt mult mai
scurte, mai tabloidizate, sînt vioaie,
au multe elemente vizuale. În mod
egal, sînt foarte multe canale pentru
care jurnalele de știri nu s-ar potrivi.
Dau iar exemplul lui History Chan-
nel. De ce ai vrea știri pe History
Channel?

*Ați fost numit director general la Eu-
roNews, cel mai urmărit canal de știri
din Europa. Acolo, știu că ați fost
primul care a transmis imagini de la
războiul din Iraq. Ce impact au avut re-
spectivele imagini în perioada
respectivă?*

E de menționat mai întîi că am
fost numit director la EuroNews pen-
tru un scop foarte precis. Era pe cale
să se prăbușească, iar bugetul era pe
terminate. Cineva trebuia să meargă
acolo și să încerce să-l salveze. Iar în
aceeași perioadă, războiul din Iraq era
pe cale să izbucnească, deci era nevoie
de cineva care să se descurce cu
partea de business, dar și cu partea de
jurnalism, așa că au luat legătura cu
mine.

Războiul din Iraq a fost o provo-
care pentru o organizație ca EuroNews,
pentru că la acea vreme aveam șapte
limbi, deci șapte versiuni. Totodată,
șapte țări cu jurnaliști implicați în
această organizație și nu toate țările
avea aceeași viziune asupra a ceea ce
trebuia să se întîmple în Iraq. Plus, în
Franța, e o cerință pentru organizații-
le de știri de a discuta politica edito-
rială împreună cu personalul. Acum,
dacă vă puteți imagina, acea discuție
avea șapte puncte de vedere diferite.
Totodată, nu știam cum să le spunem
oamenilor care mergeau și luptau în
Iraq împotriva lui Saddam Hussein.
Ce erau ei? Poți să le spui americani?
Normal că nu, pentru că sînt și alte
naționalități care luptă acolo. Poți să
le spui Aliați, care are acest subtext
emoționant de eroi care luptă îm-
potriva naziștilor? Nu, nu poți să le
spui Aliați, pentru că francezii nu
erau în ecuație. Francezii vroiau să-i
numim pe soldați „bușiști”, adică
adeptii lui Bush, care ar fi sunat apoi
ca o sectă politică. Așa că discuțiile au
continuat cu o foarte mare grijă.

În schimb, ce cred eu că a fost cea
mai mare victorie a EuroNews-ului,
pentru care mai tîrziu a fost și lăudat
pentru cum a tratat subiectul război-
ului din Iraq, este o scenă pe care o
rulezi vreo cinci minute, un material
video cu sunet natural, care se nu-
mește „no comment”. Aveam îndoieli

**BBC-ul a fost criticat de multe ori că a
deschis cu știri despre vedete, pe cînd
au lăsat alte știri în care erau implicați
politicieni mai la sfîrșit.**

legate de această scenă. Pînă într-o zi,
cînd am urmărit un material din răz-
boiul din Iraq și era o scenă cu niște
soldați care stăteau într-un buncăr. Încercam să mănînce prînzul, în timp ce
pe lîngă ei se azeau focuri de arme
sau bombe. Iar din cînd în cînd, o
bombă sau un obuz ateriza lîngă ei.
Soldații dispăreau de pe ecran, iar
nisipul umplea tot ecranul. Gradual,
nisipul se cufunda și se ridicau niște
căpățîne mici cu căști pe ele, își șter-
geau fața și continuau să-și dea din
mînă în mînă pîinea și mîncarea ca să
poată continua cu micul dejun. Scena
asta continua vreo patru minute, iar
tu împărtășeai cu aceștia groaza că
următorul obuz o să aterizeze peste ei
și nimeni nu o să se mai ridice înapoi
în picioare. În acel moment, realizezi că
acei soldați erau irakieni. Nu erau
Aliați, nu erau bușiști, erau irakieni.
Iar tu erai într-un buncăr cu irakienii,
sperînd că aceștia o să
supraviețuiască bombardamentului.

În prezent, în România există vreo șase

**Cel care a gîndit formatul „Vrei să fii milionar” a riscat, iar acum
cîștigă mai mulți bani decît putem visa noi doi la un loc.**

*canale de știri, fiind una dintre puținele
țări europene cu atît de multe posturi.
Cum vi se par că arată?*

Dacă țin eu bine minte, toate
canalele principale, Antena, Pro TV,
Prima, TVR, în termeni de atracție vi-
zuală, toate arată la fel. Practic ai
aceleași știri ca și pe agențiile de pre-
să pe toate canalele. Iar dacă tot ai o
redacție de știri, de ce nu o lași în
funcțiune 24 din 24, astfel încît să fii
mereu acoperit. Iar împotriva lor, cu
toate informațiile și relațiile de presă
de pe Internet, te întrebi de ce mai ai
nevoie de astfel de posturi de știri.
Acum dacă sînt alertat pe Twitter,
aflu imediat ce se întîmplă, sau
primesc *feed*-uri direct de pe site-uri.
Deci care-i rostul să deții posturi de
știri 24/24 unde mulți așteaptă
sperînd să se întîmple cîte ceva. În
curînd nu o să mai fie eficiente din
punctul de vedere al costurilor și vor
avea o moarte naturală.

*Nu neapărat dacă ai și un partid
politic în spate.*

Așa este. Dar acestea vor fi susți-
nute de către politicieni doar atît timp
cît vor livra ceea ce au nevoie politi-

Iar într-un fel ai, pentru că există Fox
News, pe de o parte, și Russia Today
de cealaltă. Acum, cu o pluralitate
uriașă în ceea ce privește știrile
internaționale, există un argument
care spune că imparțialitatea riscă să
moară.

*La un moment dat, cel mai urmărit post
TV din România, Pro TV, și-a deschis
principalul jurnal de știri de la 19.00 cu
un divorț între două vedete mondene
oferindu-i șapte minute de emisie. Asta,
în contextul în care un fost prim-minis-
tru român intra după gratii pentru
corupție, TVR fiind singurul post care
deschidea cu această știre. Astfel de
situații se întîmplă din ce în ce mai des.
Ce credeți că a condus spre o astfel de
agendă publică?*

Aceste lucruri se întîmplă foarte
des în toate țările. BBC-ul a fost criti-
cat de multe ori că a deschis cu știri
despre vedete, pe cînd au lăsat alte
știri în care erau implicați politicieni
mai la sfîrșit. Nici nu sînt sigur dacă
aceste lucruri mă îngrijorează, pentru
că sînt știri foarte liniare. Prima știre,
da, are o importanță. Dar ce-a de-a
doua știre e mai importantă decît a
treia? A treia e mai importantă decît a
patra? Și tot așa pînă la finalul buleti-
nului. Jurnalul de știri este foarte ase-
mănător cu modul în care sînt așezate
știrile dintr-un ziar. Mai întîi
capturează interesul, îl dezvoltă și îl
menține pe pagină pînă ce îți servește
totul.

*Între „asta cere publicul” și „asta ne dă
presa”, cine credeți că are dreptate?*

Este un echilibru. Dar aș spune că
în televiziune, un producător n-ar tre-
bui să facă niciodată un program în
izolare față de public. Deseori, des-
copăr că totul pare să fie aranjat după
modul în care producătorii și creatorii
vor să facă o anumită chestie. Se
felicită între ei pentru cît de deștept e
celălalt, fără ca de fapt să existe o
referință pentru spectator. Iar eu cred
cu putere că poți să faci programe
prin care să transformi un subiect
plictisitor în ceva urmărit de foarte
multă lume. Cred că-i la fel de fantas-
tic precum un profesor într-o sală de
clasă care reușește să le capteze
atenția, îi face să se concentreze,
comunică, și îi lasă să se antreneze
singuri în procesul de învățare. Dacă
televiziunea poate face asta, fie că e
vorba de un canal generalist, unul
public sau unul de *teleshopping*, atunci
eu cred că acela este un canal bun de
televiziune. ■

”

Cînd aceștia se vor
trezi și își vor da
seama că tinerii
între 8 și 24 de ani
urmăresc de trei
ori mai multe știri
de pe smartphone
decît o fac de la
televizor și vor
înțelege că pot să
creeze materiale
video pe care să le
dea drumul pe
streaming, atunci
se vor opri din a le
asigura spatele
posturilor de știri.

Niciînd stadionul Stadionul „Emil Alexandrescu” n-a vibrat la unison de voci, de cînt din adîncul pieptului, de o emoție albă și de-o pace albastră, ca sîmbătă, 17 mai, cînd episcopul martir Anton Durcovici a fost ridicat la cinstea altarelor. Peste 25.000 pelerini, credincioși, personalități, curioși ministranți și voluntari s-au lăsat topiți de un soare puternic, pe cînd trompetele își ascuțeau sunetele cînd a glorie, cînd a suferință, iar corul era dirijat să ridice imnuri pline de încîntare. După o Sfîntă Liturghie de două ore, oficiată de Cardinalul Angelo Amato, alături de Episcopul de Iași Petru Gherghel, cardinalul Lucian Mureșan și alți 25 de episcopi, 120 de umbrele au purtat Sfînta Împărtășanie pe stadion, la tribune și la peluze. Au lăsat azima să se topească pe buzele oamenilor ascunși sub șepci, pălării și umbrele colorate, pînă cînd sensul ceremoniei s-a lăsat prins, odată cu insigna Fericitului, în piepturi. Faptul că monstrul răului se poate învinge doar prin iertare, răspunzînd la ură cu iubire. Și lașul a fost binecuvîntat, o dată poate la o sută de ani sau mai mult, să afle acest lucru.

Nici nu știm cît

25.000 de credincioși au participat la

de Laura PĂULEȚ | laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Credincioși din toată țara au venit, chiar și în straie populare tradiționale.

Fiorul

E liniște pe stadion. Oamenii se foiesc, dar e liniște. Scaunele se umplu încet, într-o procesiune șoptită de maramureșeni în costum tradițional, de invitați speciali, de austrieci, germani, italieni, spanioli, polonezi și unguri. Au fețele rumene, și trăsăturile întinse a bucurie. Vălul de pe portretul martirului Anton Durcovici tresaltă la fiecare adiere de vînt. Prin transparența pînzei ochii aceia albaștri adînciți în orbite negre răzbat într-un fior la fel de tăcut ca și aerul cald care arde atît cît trebuie. E plin și plin, totuși, liniște. E plin de o liniște parcă de neînțeles. Rîndul alb al

Relicva fericitului martir a fost purtată la altar de o strănepoată de-a episcopului, Ingrid Gall și de Eduard Lisacovschi, fostul ministrant al lui Anton Durcovici

celor 500 de diaconi și preoți se umple pînă la buza altarului unde se așază oficialitățile. Înaltpreasfințitul Teofan, Mitropolit al Moldovei și Bucovinei, stă prins între Gheorghe Nichita, Victor Ponta, Daciana Sîrbu și Liviu Dragnea.

Cînd cei 28 de episcopi și cardinali urcă spre altar vibrato-ul atinge coarda de jos și corul izbucnește,

în imnul de laudă „Cristos a biruit mormîntul”, deschizînd în lupta dintre viață și moarte o poartă nevăzută, doar percepută, spre rai. Păcatele se topesc într-o recunoaștere cu ochii ațintiți în pămînt, ca inimile să fie sus pentru celebrare. Toată lumea știe ce să facă, fiindcă a primit broșuri atent croite, alături de eșarfe care-i apără de soare sau

le stau agățate, a mîndrie, ca niște cravate.

Puterile

O biografie a Fericitului Durcovici ne trece din 1888, Austria, anul și locul nașterii, în clipa slujirii lui ca episcop la Iași și pînă la asumarea identității de martir într-o perioadă cînd persecuția regimului comunist asupra Bisericii Catolice se afla la apogeu. Martirul Durcovici este portretizat de descrierea rostită de Părintele Predicator, ca un spirit de-o putere de dincolo de obișnuit, care s-a împotrivit pînă la persecuție și tortură, regăsind sensul suferinței în predica din închisorile din Jilava și Sighetu Marmației pentru credința întru care ardea. Din 1951, cînd și-a încredințat ultima predică și pînă în 1997 cînd a început procesul de canonizare

bătută-n sticlă și aur, s-au aflat încrustat literele alfa și omega, simbolurile începutului și sfîrșitului, și simboluri ale țării de origine și al țării în care a slujit și a trecut la cele veșnice episcopul martir. Mielul lui Dumnezeu, prins în spațele gratiilor, a fost purtat pe luminarea pascală, atîrnînd la fel de greu ca gulerul din spatele lui Iisus Cristos, primul martir al omenirii.

Stăpînirile

Cu declarația și declamarea sacrificiului a continuat Sfînta Liturghie, în două lecturi care au fost rostite în cheia suferinței și a sacrificiului, prin cuvinte „de aur și sînge”. Apocalipsul Sfîntului Apostol Ioan a vorbit despre puterea „Un-sului lui Dumnezeu” de a se ridica deasupra acuzatorilor. Scrisoarea Sfîntului Apostol Paul către

Fericitul Durcovici, o persoană pașnică, iubitoare și milostivă a fost condamnat fără să fie judecat, deși nu făcea decît să-i iubească mai presus de sine pe cei săraci.

nimic nu s-a știut. De aceea povestea s-a cerut rostită, ca și recunoașterea de către Sfîntul Părinte Papa Francisc a martiriului său, pe 31 octombrie 2013.

Revelînd încă o dată, pentru puhoiul frumos de oameni acest adevăr, Episcopul Petru Gherghel i-a oferit Cardinalului Angelo Amato cuvîntul pentru a citi Scrisoarea Apostolică, prin care Anton Durcovici este înscris în rîndul Fericitilor. Pe măsură ce pînza de pe portetul martirului era trasă îndărăt, acesta se revela din cuvinte ca „păstor neobosit”, „apostol al credinței euharistice”, „martor eroic al comuniunii cu scaunul lui Petru”.

Relicva fericitului martir a fost purtată la altar de o strănepoată de-a episcopului, Ingrid Gall și de Eduard Lisacovschi, fostul ministrant al lui Anton Durcovici. Pe luminările care au însoțit cutia

Romani a fost o predică în cheie retorică despre rezistență în fața vicisitudinilor „Cine ne va despărți de iubirea lui Cristos? Oare necazul, sau strîmtoarea, sau persecuția, sau foamea, sau lipsa de haine, sau primejdia, sau sabia?” Vociile celor care au citit lecturile au răsunat clar, limpede și fără de posibilități tăgadă, întrucît „nici viața, nici moartea, nici puterile, nici stăpînirile, nici cele prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimile, nici adîncurile și nici vreo altă creatură nu va putea să ne despartă de iubirea lui Dumnezeu”.

Citirea din Evanghelia Domnului Iisus Cristos după Sfîntul Ioan, a adus revelația că primul urît și prigonit a fost Mîntuitorul, tocmai fiindcă n-a fost de pe această lume. Și fiindcă „Nu este sclavul mai mare decît stăpînul”, persecuția împotriva celor aleși va

Cifrele beatificării

- 25.000 de pelerini atît din Moldova, Muntenia, Transilvania, dar și din alte țări (Austria, Germania, Italia, Spania, Polonia, Ungaria) au participat la evenimentul de pe Stadionul „Emil Alexandrescu”;
- 2.500 dintre aceștia au venit cu un tren special pus la dispoziție de către episcopie care a circulat pe ruta Adjud-Bacău-Roma-Iași;
- 120 jurnaliști au cerut acreditare pentru a putea transmite evenimentul, pe toate canalele de difuzare;
- 700 ministranți au ajutat preoții să desfășoare

Liturghia de beatificare;

□ 500 preoți și diaconi din toată țară au participat la eveniment și peste 150 dintre aceștia au ajutat la împărtășirea credincioșilor;

□ 200 de voluntari au asigurat desfășurarea manifestărilor;

□ 2.000 de tineri au avut un sector special destinat pe gazon, în dreptul scenei;

□ 93 de ani - episcopul Anton Bioșc, prezent la eveniment a fost rectorul și profesorul lui Anton Durcovici.

de Fericit a fost Domnul

liturghia de beatificare a episcopului martir Anton Durcovici.

Ministranții s-au adăpostit de soare sub umbrelele pregătite pentru ploaie.

fi mereu de îndurat care și-au asumat misiunea de a slăvi un nume mai presus de cele lumești. „Din

vingerea monstrului răului prin iertare. Fericitul Durcovici, o persoană pașnică, iubitoare și milosti-

Darurile pentru așa un „păstor bun și luminos” au venit alături de rugăciunile credincioșilor, pe mai multe limbi, română, germană, maghiară, italiană, polonă.

cauza numelui meu, fiindcă nu-l cunosc pe cel care m-a trimis”, de aceea suferința-și cere martiriu și ridicarea la fericire. De aceea, Crezul se cere recitat sincron și la unison și așa se aprinde, din cuvintele Cardinalului Angelo Amato „o stea pe bolta înaltă a martirilor lui Cristos”. Prin vocea unui Părinte, acesta a denunțat suferințele provocate de persecuțiile pe care le-a suferit Biserica Catolică pe întregul continent, mai ales în regimurile totalitare, care au transformat întreaga Europă „într-un spațiu infernal”. A deplîns condiția oamenilor care, confrunțați cu fața brutală a tiraniei și-au pierdut rudele și demnitatea pe viață. A proclamat însă salvarea din chinuri și în-

vă a fost condamnat fără să fie judecat, deși nu făcea decît să-i iubească mai presus de sine pe cei săraci. Cu toate acestea, și-a păstrat spiritul senin și răbdător, și în ultimele clipe ale vieții, nereușind să mai mănînce, le dădea celor flămînzi, pînă cînd a văzut lumina veșnică a corurilor de îngeri și de sfinți.

Darurile pentru așa un „păstor bun și luminos” au venit alături de rugăciunile credincioșilor, pe mai multe limbi, română, germană, maghiară, italiană, polonă. Astfel, la ofertoriu, două familii, un călugăr, o călugăriță și un seminarist au purtat spre altar daruri, pîinea, vinul și crucea, simboluri ale trupului, singelui și martiriului lui Iisus

Cristos. Aceștia au amintit despre privilegiul de a fi înfîlțit un sfînt pe pămînt și au vorbit de o atitudine a iertării și nu a răzbunării, care să curețe inima de amărăciune, pentru a face jugul mai plăcut și povara mai ușoară.

Și povara s-a făcut mai ușoară cînd cuvîntul era pe cale să se facă trup, pacea s-a împărțit între creștini și poate chiar ateii. În arșița zilei, pielea a înghețat și inimile s-au umplut. Cînd preoții s-au aliniat în fața altarului să împărtășească tuturor „misterul credinței”, pînă și creștinii ortodocși au căutat să guste „cît de bun este Domnul”.

Din nou, fiorul

Soarele nu a încetat nicio clipă să sclipască și cerul, parcă și cerul se reflecta din ochii aceia atît de puternic adînci în orbinte, privind pînă dincolo de lume. Episcopul Petru Gherghel a înșirat mulțumiri pe care le-a brodat pe o pînză nevăzută. Fiindcă la Iași, s-a văzut pentru unii o dată în viață că „fericit este poporul care a văzut cît de bun este Domnul” (PS 143, 15). ■

Televiziunea publică, întoarsă pe toate fețele la Iași

Elevii și studenții au aflat cum se face o știre TV.

Miercurea trecută, 14 mai, TVR Iași a dat startul ediției din 2014 a Seminarului Internațional de Jurnalism. Pe parcursul a trei zile, în sala Vivaldi din complexul comercial Palas, peste 100 de studenți și pasionați de jurnalism au participat la dezbateri și workshop-uri interactive. Printre invitații speciali ai evenimentului s-au numărat David Lowen, președinte PRIX Circom, Valérie Giacomello, jurnalist la France TV sau Karol Cioma, CIRCOM Training Project Manager. De la aceștia, am aflat care este starea televiziunii publice în contextul european, ce reprezintă social TV sau cum putem face o știre de televiziune doar cu ajutorul unui iPhone.

Sala a fost plină pe parcursul celor trei zile.

de **Iulian BÎRZOI** | iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

„Ceea ce nu poate transmite o știre, este fluxul de energie pe care eu îl simt astăzi aici”, spunea jurnalistul TVR Liviu Tudorache, moderatorul din prima zi a evenimentului, în timp ce ne ura bun venit. Totodată, acesta a apreciat faptul că publicul trebuie să fie cel care impune ritmul întâlnirii și ne-a sfătuit să-i punem cât mai multe întrebări primului vorbitor, Irina Radu, director de programe la televiziunea publică.

Aceasta din urmă ne-a provocat, spunându-ne că fiecare oraș are ceva cu care „iese în față”, fie că-i vorba de vin, conserve, covoare, etc și că e de datoria televiziunilor regionale să-l scoată în evidență. De asemenea, dacă misiunea televiziunilor comerciale este de a face bani, în cazul TVR-ului „problema încă nu este lămurită”. Irina Radu a mai spus că este gata să facă un compromis pentru a crește audiența stațiilor regionale ale televiziunii publice, astfel încât, din 100 de persoane care se uită zilnic la televizor, măcar cinci să fie dedicate TVR-ului. Pentru asta însă, acestea trebuie să ateste „încredere”, să vină „într-un ambalaj frumos” și să aibă „prospețime și originalitate”. Directorul de programe a mai spus că o altă problemă a televiziunii publice este că nu știe cum să-și cultive vedetele și că de exemplu, dacă Grey's

Anatomy era dat de către PRO TV, aceștia ar fi avut o audiență mult mai mare decât a făcut TVR-ul.

Cursa cu Internetul

David Lowen, președinte PRIX Circom și fost director general la Euronews, a atras atenția că televiziunile publice suferă și de alte probleme, prezente în mai toată Europa. Una dintre acestea este legată de buget, posturi naționale precum cel grecesc fiind nevoite să se închidă din această pricină. O altă lovitură a fost și evoluția mijloacelor de comunicare, conținutul mediatic migrând spre Internet. „«De exemplu, ziarele, care au acces la Internet precum toată lumea, încep să se întrebe «uitați-vă la site-ul nostru și comparați-l cu cel al televiziunii publice. Care-i diferența? Sînt știri, punem și material video. Cum de site-ul televiziunii publice e finanțat de Guvern, iar site-ul nostru e finanțat din vânzarea ziarelor?»». E un argument puternic”.

Venit din „cimitirul presei scrise”, prof.univ.dr. Daniel Condurache de la Departamentul de Jurnalism și Științe ale Comunicării de la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași i-a liniștit pe toți cei care vor să scrie la ziar. Deși trecem printr-o schimbare de paradigmă, profesorul

e de părere că mediile tradiționale nu vor dispărea, ci își vor schimba doar suruburile. „Cu toții avem acum în buzunar un calculator cu puterea de calcul a întregii Românii din anii '90”. De asemenea, după ce miercuri a arătat cum se fac măsurătorile de audiență, prof. univ. dr. Daniel Condurache a explicat că trecerea de la analog la digital se face fie că ne place sau nu și că pe piața media de astăzi vor supraviețui doar cei care se adaptează.

Aceleași gânduri le-a avut și Valérie Giacomello, care în a doua zi a evenimentului, vorbind despre evoluția televiziunii din Franța, a subliniat că „Obiceiurile de consum sînt diferite pentru fiecare regiune și țară în parte”. Aceasta din urmă a mai punctat că un impact pe care nimeni nu-l bănuia, l-a avut apariția canalelor private. Asta, deoarece, misiunea lor „era de a vinde Coca-Cola. Emisiunile aveau rolul de a destinde privitorul, pentru a vinde publicitarilor ceea ce noi numim «timp de creier uman disponibil»”, făcînd referire la cât de receptivi sînt telespectatorii în fața reclamelor.

Un alt subiect important pe care jurnalista l-a scos în evidență este adaptarea cu Internetul și tehnologia, făcînd referire la caietul de sarcini din Franța care a rămas la fel încă din anii '80. Programele de cultură, descoperiri geografice, teatru sau

operă „sînt frumoase, dar nu le mai urmărește nimeni. Acum, dacă vrei să obții milioane de oameni în fața televizorului, transmiți live înmormîntarea unui cîntăreț”. Iar pentru a ține pasul, în cea de-a treia zi, Karol Cioma a explicat cum jurnaliștii dar și persoanele de rînd pot crea conținut de calitate și filmulețe de înaltă calitate, folosindu-se doar de telefonul mobil. „Cea mai bună cameră video e cea pe care o ai la îndemînă la momentul oportun” spunea acesta, concluzionînd mai apoi

că cele mai importante trei reguli atunci cînd filmezi cu un *smartphone* sînt să-ți camera dreaptă, să ai fii sigur că sunetul este bun și să nu folosești niciodată zoom-ul.

Karol Cioma a ținut totodată să-i liniștească pe jurnaliști, explicîndu-le că deși oricine poate scoate camera din buzunar să filmeze un anumit eveniment pe care să îl dea mai apoi pe Internet, tot mai e nevoie de nasul jurnalistice care să găsească subiecte și care să știe cum să le povestească. ■

TEHNICI DE SCRITURĂ

Despre reportaj, într-o mie de note de subsol

de **Laura PĂULEȚ** | laura.paulet@opiniastudenteasca.ro

Reportajul este genul după care tînjim toți. Reportajul se scrie, nu se descrie. Un reportaj nu trebuie să aibă un șablon. Un reportaj este atît de bun pe cît îl scrie reporterul. Nu există nici o teorie despre reportaj, totuși, un model de analiză al acestuia ar fi binevenit pentru studenții și pentru jurnaliștii care caută să-și perfecționeze tehnica de scriitură. Dar și pentru teoreticienii care n-au fost practicieni niciodată și nu înțeleg „spiritul” genului suprem. În jurul acestor idei, dar și mai departe de ele s-a ținut discuția din jurul lansării cărții de debut a lui Marius-Adrian Hazaparu, asistent universitar la Catedra de Jurnalism și Științe ale Comunicării a Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași.

Evenimentul care a avut loc miercuri, 15 mai, de la ora 17.00, în Bibliotecă Tafrali i-a avut drept invitați speciali pe profesorul universitar și lingvistul Stelian Dumitrăcel și pe Cătălin Hopulele, reporter la Ziarul de Iași și corespondent la Mediafax. Moderator a fost Adrian Acatrinei, reprezentant al Editurii UAIC, la care a fost publicat volumul intitulat „Teoria și practica reportajului”. O abordare din perspectiva funcțiilor limbajului. Evenimentul a luat forma unei întâlniri semi-formale, în care profesori, studenți, foști studenți și colegi de la Jurnalism s-au întrînit pentru a vorbi despre meandrele unei specii publicistice care „te învață să-ți cunoști limitele”, în

exprimarea lui Cătălin Hopulele.

După cum a explicat Stelian Dumitrăcel, fost profesor al autorului, sorgintea volumului de regăsește în lucrarea de doctorat a lui Adrian Hazaparu. „Cînd o ia Hazaparu de la saga islandeză și ajunge la Noul Jurnalism, nu mai ai nevoie de bibliografie”, a spus profesorul, insistînd pe faptul că volumul cu „1000 de note de subsol” este o lucrare deosebit de temeinic realizată. Și „una dintre primele pe care ar trebui să le cumpere un student. Cartea în sine demonstrează minuțiozitatea pe care am remarcat-o la el cînd mi-a fost profesor”, după cum a menționat Cătălin Hopulele.

Despre reportaj, ca gen care exercită o perpetuă fascinație, Adrian Hazaparu a spus că „nu este la fel de atractiv precum un parfum, dar trebuie să știi să-l miroși”. Atunci vei găsi și o cale de a vedea prin el ca printr-o radiografie, cum s-a întîmplat în cazul autorului.

Cătălin Hopulele a subliniat faptul că reportajul nu este un gen care poate fi scris de oricine, și unul care, în presa cotidiană tinde să fie sufocat de convenții care nu-i sînt proprii. Toți vorbitorii au insistat pe importanța faptului ca un analist de reportaj să fi fost și autor de reportaj. Iar autorul, fost director la Opinia studentească este, potrivit lui Stelian Dumitrăcel, „un pumn de curiozitate, receptivitate și ambiție”. ■

ÎNMORMÎNTARE DULCE-AMĂRUIE

O vară americană pe scena Teatrului Național

de **Andrei MIHAI** | andrei.mihai@opiniastudenteasca.ro

Comedia neagră „Acasă în miezul verii”, jucată vineri, 16 mai în Sala Mare a Teatrului Național „Vasile Alecsandri” din Iași, în versiunea scenică a lui Claudiu Goga, urmărește povestea familiei Weston. Acțiunea începe după ce capul familiei, Beverly Weston, fost poet celebru, devenit alcoolic, s-a sinucis. Forțat de împrejurări, neamul dominat de femei puternice, ale căror vieți au mers pe căi diferite pînă în momentul înmormîntării, se reîntoarce în orașul natal. Cu o distribuție din care fac parte Emil Coșeru, Mihaela Werner sau Doina Cărăuleanu, și un decor foarte bine realizat, scenariul a părut totuși desprins dintr-o telenovelă sud americană, cu conflicte permanente între personaje și întorsături de situație uneori exagerate. Cu toate acestea publicul a fost captivat de poveste și doar

izbucnirile în rîs ori tresăritul din membrele de tensiune a mai adus cîte un murmur din partea spectatorilor.

Relația tensionată dintre mamă și una dintre fiice, Barbara, devine și mai complicată, deoarece Violet este dependentă de droguri, iar resentimentele față de cele trei fete, Barbara, Karen și Ivy o fac să atace și să critice pe toată lumea.

Barbara este profesoară la un colegiu din Colorado. Însotită de soțul său, Bil Fordham, cu care se află în divorț, și de fiica lor de 14 ani, o adolescentă rebelă și furioasă care fumează marijuana, încearcă în zadar să pară stăpînă pe sine. Pentru înmormîntare sosește acasă și mezina, Karen, logodită cu un bărbat fără principii morale, dar care refuză să accepte realitatea. După ceremonia înhumării, între Barbara și mama

sa izbucnește o ceartă. Resentimentele și secretele de multă vreme îngropate ies acum la suprafață, transformîndu-se uneori în confruntări dureroase pentru membrii familiei, dar pline de umor pentru public. Viețile celor trei femei încep să se prăbușească treptat sub povara secretelor, dar și din cauza acțiunilor celor din jur, Violet sfîrșind prin a rămîne doar cu Johnna, bucătarul familiei.

„Acasă în miezul verii” este o piesă abil construită care pune accentul pe conflictul dintre personaje. În jocul actorilor nu se poate găsi nici un defect, însă unele replici au oferit o vulgaritate gratuită ce ar fi putut fi evitată. Cu toate acestea piesa a plăcut, iar publicului i s-a arătat că, oricît de negre ar fi lucrurile, viața trebuie privită cu umor. ■

Europarlamentarele, un test pentru toamnă

Miza este campania pentru alegerea președintelui.

Între 22 și 25 mai se aruncă zarurile în toate cele 28 de state membre ale Uniunii Europene și astfel vor fi aleși viitorii 751 de deputați din Parlamentul European care vor reprezenta țările pentru următorii cinci ani. România va da anul acesta UE 32 de deputați. Printre ei se va afla probabil Maria Grapini, Teodor Baconschi, Daniel Funeriu sau, poate, Teodor Stoloj. În campania electorală toți au fost vizibili, însă de departe gardurile pe care era lipit afișul Partidului Social Democrat au fost mai numeroase. Odată cu obținerea locului în PE, deputații vor trasa „noua direcție” europeană și vor lucra la noi tratate. Și cel mai probabil aceasta va încerca să ne ferească de o nouă criză și de un butoi de pulbere.

Cine va vota pentru România în Europa?

Apropierea alegerilor prezidențiale din toamnă a făcut ca presiunea internă să fie și mai crescută în campanie

de Iulia CIUHU | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Cum vi s-a părut campania electorală?

Campania electorală a atins în foarte mică măsură problematica europeană și s-a concentrat pe politica națională și pe liderii de vîrf. A avut un caracter demagogic, în cea mai mare parte, caracter punctat și de tendințe naționaliste și autohtoniste, de altfel foarte bine reflectate în materialele electorale. Din punctul meu de vedere, campania reproduce imaginea Uniunii Europene ca fiind o mătușă bogată datorită să ne ofere fonduri, o mătușă care ne impune coduri de comportament ce nu ne fac foarte mare plăcere, dar pe care trebuie să le respectăm.

Cred că este o imagine sugestivă a modului în care se vede UE într-o bună parte a societății românești. Cel mai vizibil partid a fost, evident, Partidul Social Democrat împreună cu aliații săi. A fost o utilizare intensă a resurselor guvernamentale de către PSD, mă refer la resurse ale ministerelor, agențiilor guvernamentale și din teritoriu. Nu sînt singurii care au recurs la astfel de trucuri, dar pe fond cred că PSD a valorificat avantajul de care dispune: puterea și guvernarea.

Credeți că mesaje electorale au motivat și publicul nehotărît sau duminică

la urne se va prezenta doar acel electorat deja format?

Întotdeauna campania mobilizează într-o oarecare măsură electoratul. În lipsa unei campanii, ar trebui să ne așteptăm la o rată de participare și mai mică. Nu este însă o campanie care să încurajeze participarea avizată a cetățeanului și aici România nu e la prima abateră, la fel s-a întîmplat și în 2009. Acum, însă, apropierea prezidențialelor din toamnă a făcut ca presiunea internă să fie și mai pronunțată. România va avea, cel mai probabil, o prezență redusă la vot, ceea ce, pe de o parte este rău din punct de vedere democratic, dar pe de altă parte, dacă cetățeanul nu are o părere formată, este mai bine să nu și-o exprime, decît să meargă la vot stimulată de cadourile electorale ale partidelor.

Dar la nivel european cum credeți că

va arăta prezența la urne?

La nivel european, prezența la vot va fi mai intensă. Sondajele de opinie sugerează o prezență mai bună ca în 2009, în mare măsură din cauza nemulțumirilor existente în numeroase țări, în nume-

Lucian DÎRDALĂ
analist politic

roase segmente de populație, ca urmare a crizei financiare sau din alte motive, europene și mai ales interne. Este de așteptat ca scorul bun al partidelor eurosceptice să rezulte și dintr-o mobilizare mai intensă a acestui tip de electorat. Votul anti-sistem sau votul împotriva forțelor convenționale în Franța, Marea Britanie sau chiar în Italia s-ar putea să ducă la o cifră mai mare

a prezenței la vot.

Se discută în spațiul public despre o nouă direcție impusă și de Tratatul de la Lisabona după aceste alegeri europarlamentare. Cum credeți că se va contura practic aceasta?

Tratatul de la Lisabona este în mare măsură aplicabil, dar sigur că din punct de vedere instituțional mai sînt elemente ce vor intra în vigoare abia acum, odată cu noua legislatură. Termenul de „nouă direcție” s-ar putea să fie un semn de wishful thinking, în sensul că țările membre sînt obligate să reflecteze la viitorul uniunii, la posibilitatea unui nou tratat care să prevadă, spre exemplu, o integrare fiscală mai pronunțată. Cred că „noua direcție” vine în primul rînd pe fondul dorinței de desprindere de moștenirea crizei, de pesimismul accentuat și de adversitățile care au ieșit la lumină în ultimii ani. ■

25 mai 2014: ascensiunea PSD trebuie oprită

De pe ziduri și de pe clădiri, chipul mîndru de a fi a român al lui Victor Ponta strălucește imperturbabil, anunțînd o eră a împlinirilor și a demnității naționale. Campania pentru alegerile europene a devenit preludiul celei prezidențiale. Victor Ponta este PSD, iar PSD este Victor Ponta. Identitatea simbolică este marcată repetat și obsesiv.

Și poate că întreaga semnificație a votului din 25 mai 2014 se reduce la raportarea la această prezență ubicuă și agresivă. Dincolo de temele europene (absente), dincolo de dezbateri (precare), dincolo de goliciunea programelor electorale însele, se află realitatea unui PSD pregătit să extindă, progresiv și implacabil, propria sa versiune coruptă și malformată de guvernare a României. În clipele în care Victor Ponta își proclamă, sfidător și entuziast, sprijinul pentru Radu Mazăre, se poate întrevădea însuși viitorul acestei țări. Ca o comunitate dominată de sărăcie și demagogie, supusă bunului-plac al celor care înțeleg să acționeze discreționar, precum stăpîni de drept divin ai ora-

șelor și județelor noastre. În momentele în care un primar general al Bucureștiului asemenea lui Sorin Oprescu este caucionat de Victor Ponta, ar merita să ne aducem aminte de capacitatea domnului Oprescu de a fi un sîrguincios și eficient demolator al patrimoniului nostru urban.

S-a invocat, în aceste zile, scenariul insurecțional al unui boicot care să afecteze scrutinul din 25 mai 2014. Ce poate aduce, în termeni reali, în România de acum, o asemenea strategie, al cărei impact nu ar fi decît unul neglijabil? Pentru talentatul domn Dragnea și mașinăria sa verificată în referendumul din 2012, gestul de retragere nu poate fi decît ocazia de a crește scorul aceluiași PSD. Orice similitudine cu vara lui 2012 este înșelătoare - în acel caz, boicotul viza atingerea unui obiectiv identificat cu precizie, invalidarea. Acum, în mai 2014, el este lipsit de eficacitate și producător de efecte perverse.

A fi prezent la vot și a bloca, prin votul nostru, ascensiunea PSD; o conduită care nu înseamnă cau-

ționarea neconvingătoare opoziții politice de astăzi, ci rezistența față de avansul unui partid ostil ideii înseși de „domnie a legii”. Prin buletinul de vot, putem apăra acele instituții pe care un PSD hegemonic le va anihila. Fără iluzii și fără speranțe deșarte, să privim, lucid, contextul în care votul nostru este acordat. Limitarea ponderii electorale a PSD este unica miză realistă care poate mobiliza energiile celor devotați statului

Ioan STANOMIR
politolog

de drept. Viitorul prezidențial de la finele anului acesta depinde de gestionarea alegerilor care vin. O patrie în care egalitatea în fața legii este subminată nu mai este o patrie, ci o închisoare în care cu toții sîntem supuși arbitrarului celor care ne guvernează. În pofida a toate și a toți, pe 25 mai 2014 ascensiunea PSD trebuie oprită. ■

Invazie 68 Praga Josef Koudelka

9/5/14 – 30/5/14

Palatul Culturii Iași holul central, parter

Luni-Sâmbătă, 10.00 – 18.00 | intrarea liberă

VERNISAJ: Vineri, 9 mai 2014, ora 18.00

— în prezența E.S. Dr. Joli Stăru, Ambasadorul Republicii Cehia în România, a Sîi Reme Kubálek, directorul Centrului Ceh București, a Sîi Stanislav Písmek, Consilier de cooperare și acțiune culturală al Ambasadei Franceze în România și director al Institutului Francez din România, și a Sîi Karle Prosenčič, reprezentant Mășina Plăcuțe —

Titlu: „I, Frankenstein”
Regizor: Stuart Beattie
An: 2014
Actori: Aaron Eckhart, Yvonne Strahovski, Bill Nighy, Aden Young
Gen: Acțiune, SF

FĂ UN STOP-CADRU

Frankenstein, între SF și horror

de Cristina STAMATE | g.cristina_stamate@yahoo.com

Cu toții cunoaștem povestea lui Frankenstein, monstrul construit din mai multe cadavre și căruia fulgerele i-au dat viață. Cu toate acestea filmul „I, Frankenstein” îmbină acțiunea science fiction cu puține scene horror. Printr-un mod abrupt, filmul începe cu momentul straniu care prezintă experimentul lui Victor Frankenstein. Din acesta rezultă o creatură cu trăsături umane, aparent fără suflet. Interpretat de Aaron Eckhart, acesta îmbracă rolul ca pe un costum care îi vine perfect.

Frankenstein încearcă să fugă de lume și să se ascundă în liniștea munților, însă demonii au alte planuri pentru creatură. Aceștia, conduși de Naberius, jucat de Bill Nighy, prințul personajelor negative, încearcă să-l captureze pentru a afla secretul nașterii sale. Monstrul este însă luat sub protecția Lenorei, jucată de Miranda Otto, regina garguilor. Frankenstein, numit de Lenore Adam, este căutat de către demoni pentru a servi drept

model pentru crearea unei armate de cadavre în care să se adăpostească sufletele demonilor.

Creatura reușește de-a lungul timpului să supraviețuiască în singurătate, luptînd cu demonii ce se află permanent pe urmele lui.

Filmul se îndepărtează mult de povestea cărții, americanii optînd pentru un scenariu mai comercial.

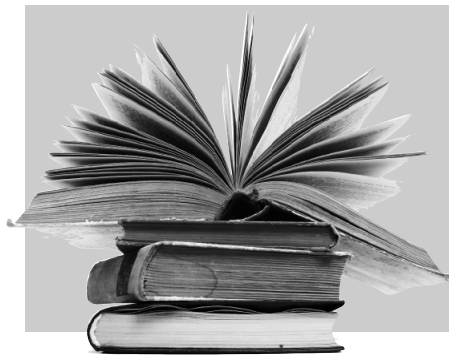
La început fără suflet, viețile pe care le salvează de-a lungul anilor îl transformă treptat, acesta începînd să capete sentimente umane. Filmul se îndepărtează mult de firul narativ al cărții, americanii optînd pentru un scenariu mai comercial. Apare chiar o poveste de dragoste între el și o cercetătoare angajată

de către diavoli. Fiind mai mult un film de acțiune, nu putea lipsi o luptă epică dintre monstru și demoni, la care însă iau parte și garguilor, care îi sar în ajutor lui Frankenstein.

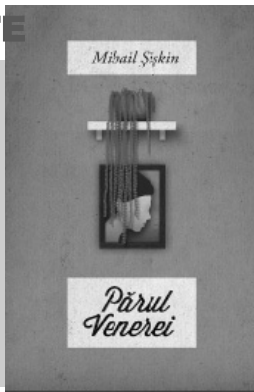
Efectele speciale sînt realizate bine, imaginile generate pe calculator, așa după cum ne-au obișnuit filmele din ultima perioadă, sînt fiind fără cusur. Povestea însă este una previzibilă, respectînd întocmai tiparul filmelor de acțiune de la Hollywood în care personajul principal iese victorios din orice situație.

Cu toate acestea, chiar dacă este un film de pop-corn, directorul Stuart Beattie s-a asigurat că filmul este ambalat într-o formă elegantă, dînd astfel naștere la noi mitologii. Cu o poveste ușor banală și un fir narativ prin care vezi ca prin sticlă, filmul ajunge să captiveze prin scenele pline de suspans cusute de către erou, care eclipsează celălalte personaje printr-un aer ușor grotesc, dar atrăgător. ■

NAVIGHEAZĂ PE-O PAGINĂ DE CARTE

Titlu: „Părul venerii”
Autor: Mihail Șişkin
An: 2013
Editură: Curtea Veche
Gen: Ficțiune

Viața în litere și idei

de Ana-Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

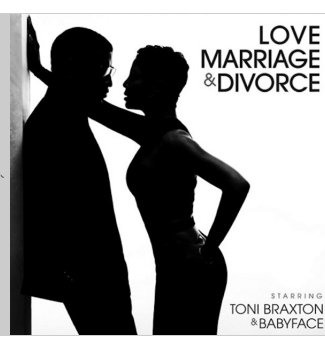
Cum altfel ar putea fi o carte inspirată din jurnalul propriei mame, dacă nu plină de dragoste? Aceasta, sub toate formele ei, nu este decît hrană pentru viață. „Părul venerii” este o plantă care are nevoie de căldură pentru a trăi, la fel cum și Mihail Șişkin a avut nevoie de multă cunoaștere a altora, dar mai ales de autocunoaștere pentru a crește litere în pagini.

Romanul, construit ca o povestire întreruptă de o alta, are ca personaj principal un traducător anonim de limba rusă la un birou elvețian pentru imigranți. Acesta redă istorisirile auzite de la cei care solicită azil, care îl apasă și îi declanșează amintirile. Astfel re trăiește momentele de iubire cu fosta soție, călătoria lor în Italia, dar și crizele matrimoniale. Depărtarea de sufletul pereche și de fiul său, îl face să înfiripe o legătură bazată pe scrisori cu un anume Nabucodonosaurus, stăpînul unei împărății magice. Romanul oferă soluții, și chiar și pentru întrebarea „pentru cine scrii” găsim răspunsuri în jurnalul tinerei Isabella, o cîntăreață celebră de la începutul secolului al XX-lea. Femeia trimirea mereu scrisori, dar destinatarul era ales în funcție de starea de spirit. Probabil de aceea scriem, că să ne confesăm personelor pe aceeași lungime de undă cu noi.

Cu toate că acțiunea este plasată în Elveția, romanul este valabil pentru orice epocă datorită temelor pe care autorul le abordează. Stoicismul nu este punctul central al cărții, dar nu este nici cea fericire egoistă, obținută din eforturile altcuiva. Împlinirea vine din descoperirea avantajelor pe care le ai. Pînă și tinerețea este o virtute, care nu trebuie înecată în ură și războaie, ci trebuie fructificată prin cîntec. Întreaga operă a lui Mihail Șişkin este un comentariu al maximei latinești „carpe diem”. Dacă un om este ucis la un capăt al lumii, la celălalt capăt sînt alți zece care se bucură că trăiesc. Compasiunea este importantă, dar viața este prea scurtă ca să fim triști. Trebuie să accepți suferința ta și a celor din jur și dacă nu o poți înfringe, să înveți să te bucuri de ea.

Construcția romanului nu este una tipică în care se găsește un deznodămînt, o concluzie. Practic, viața este luată ca atare și așternută pe hîrtie, într-o ordine haotică, fiind explorate și discutate aspecte eterne precum frumusețea, dragostea sau puritatea. Ideile aceste cărți sînt baza, iar întrebările despre moarte și despre limitele dintre oameni intrigă. Nu este un roman care trebuie înțeles, căci dacă încerci să îi cauți logica riști să îi pierzi esența. Trebuie doar simțit. ■

ASCULTĂ DE (LA) NOI

Album: „Love, Marriage & Divorce”
Artist: Toni Braxton & Babyface
An: 2014
Gen: R&B, Pop, Soul

Duet pe acordurile divorțurilor

de Doina SÎRBU | doina.sirbu@opiniastudenteasca.ro

Pe 31 ianuarie a ieșit albumul semnat de cîntăreții Toni Braxton și Babyface. Ambii interpreți au trecut peste un divorț dureros și probabil aceasta a și influențat piesele înscrise pe CD, le-a oferit culoare, sensibilitate și a accentuat tema dragostei. Putem afirma că albumul recent apărut pe piața muzicii a devenit punctul culminant în cooperarea celor doi artiști.

După ultimele tendințe din industria muzicii care spun că dacă înregistrezi un duet, atunci acesta trebuie făcut cu cineva opus stilului tău, în cazul acestei colaborări formula dată a succesului nu se aplică. Braxton și Babyface au demonstrat că formează un întreg, fără a se completa reciproc, ci reușind doar să aducă mai mult volum talentului lor. Este greu să îți imaginezi o uniune mai armonioasă decît a celor doi prieteni, iar rezultatul acestei idile spirituale a fost 11 piese împodobite de șoapte și promisiuni.

Notele de pian, simbioza clapelor, acordurile de vioară, tempoul lent te învâluie în trecutul plin de succes a celor doi artiști. Din prima vei adulmea vocea calmă, timbrul domol și claritatea interpretării. Îndrăgostit sau rănit sufletește vei percepe semnificația sunetelor și a cuvintelor. „Roller Coaster” este o baladă clasică de muzică R&B inspirată

din anii '90 și este sufletul materialului pregătît de cei doi cîntăreți.

Compoziția „Sweet” se diferențiază însă de celelalte cîntece prin caracterul jucăuș al textului, dar care nu strică impresia generală asupra albumului. Este o piesă ușoară ce pune

Duetul aduce în prim plan muzica anilor '90.

în evidență dragostea care trebuie dorită, strigată și pentru care trebuie să lupti. În afară de melodiile centrate pe duelul cîntăreților Toni Braxton și Babyface, înțîlnim și trei compoziții distincte. „Heart Attack” este o piesă solo a lui Babyface, iar „I wish” o prezintă pe Toni într-o ipostază ce seduce și incită spiritele. Glasul inocent și candid, precum și prezența minimă a instrumentelor aduce în prim plan muzica anilor '90.

Uitat de timp, duetul prezentat de albumul „Love, Marriage & Divorce” readuce valul trecutului. Moliciunea vocilor, ritmurile melancolice și versurile romantice sînt dedicate îndrăgostiților. De aceea îți poți da seama încă de la primele cîntece dacă acestea vor mai părăsi sau nu lista ta de melodii. ■

Tocmai ai primit pachet, iar bunica a ascuns prin sa-coșă și cîteva

plăcinte cu brînză dulce. Afîit de mult îți doreai să mănînci ceva dulce că le-ai terminat înainte să ajungi cu bagajul la cămin. Din nefericire ți s-a deschis apetitul, iar pînă la următorul pachet va mai trece ceva timp.

o adevărată domnișoară pentru că cerul ți-a fost potrivnic. Așa că ai renunțat la balerini și la rochițe și te-ai încălțat cu cizme de cauciuc. Speri totuși ca la cursul festiv să nu fii nevoită să vii costumată ca un pescar.

de la cantină așa că te-a apucat și mai tare dorul de casă. Vrei să te strige mama la masă, să poți să dai iama prin frigider în miez de noapte și să nu te mai trezească muzica vecinilor în fiecare dimineață.

băut și de dansat. De aceea stai cu urechile ciulite în fiecare seară ca să nu pierzi vre-o petrecere care se dă prin campus. Dacă cumva vei rămîne fără bairam poți veni pînă în Piața Unirii. În fiecare seară cîntă cîte un boschetar.

fructe sau tot felul de cock-tailuri simandicoase. Chiar dacă arăți ca o adevărată domnișoară, tu însă ești mai clasică și preferi gustul natural de hamei. De aceea ți-ai adus halba de un litru de acasă și te-ai abonat la Curtea Berarilor.

pentru a scăpa de colegii de facultate. Așa vor fi menajați și nervii tăi și nu va trebui să te vopșești săptămînal pentru a ascunde firele albe. Ești totuși îngrijorată că nu vei mai avea pe cine înjura pe toată durata verii.

**PRIMUL
RĂCNET**

de **Iulian BÎRZOI** |
iulian.birzoi@opiniastudenteasca.ro

Tehnologia realității virtuale există deja de foarte mult timp, iar printre primele exemple sînt simulatoarele de zbor care datează de prin anii '20. Abia recent această tehnologie s-a dezvoltat îndeajuns de mult cît să și-o poată permite oricine, acum doi ani apărînd un dispozitiv numit Oculus Rift. Practic, acest dispozitiv este o cască cu ajutorul căreia utilizatorii pot explora o dimensiune virtuală unde posibilitățile ar putea fi, teoretic, nelimitate. De aceea, probabil, Facebook a cumpărat această companie acum cîteva luni pentru două miliarde de dolari, plănuiind să ducă rețeaua socială la următorul prag. Însă, cine spune că doar oamenii ar trebui să se bucure de această tehnologie?

Săptămîna trecută, Austin Stewart, un asistent universitar de la Universitatea de Stat Iowa, a lansat un program în urma căruia ar vrea să adapteze Oculus Rift pentru găini. Inspirat de un joc popular pe Internet, „Second Life”, proiectul ame-

Găini conectate la Matrix

Universitatea Iowa vrea să adapteze Oculus Rift pentru găini.

ricanului, „Second Livestock”, promite orătăniilor o altă realitate, în care pot să zburde toată ziua prin pădure, oferindu-le astfel iluzia că trăiesc în libertate și nu într-un mediu suprapopulat cum sînt fermele de azi. Într-o demonstrație în care oamenii s-au putut pune în pielea unei găini, aceștia s-au plimbat într-un spațiu larg, plin de iarbă, tufișuri sau alte găini virtuale.

Deși unii spun că asta-i doar o glumă sau un experiment social mai ciudat, planul asistentului este unul serios. Acesta declara că deși deocamdată, sistemul ar fi probabil mult prea scump pentru a fi implementat, a luat deja legătura cu oameni de știință pentru a-și pune proiectul pe roate. „Trăim în cutii micuțe, lucrăm în cutii micuțe, iar apoi ne avîntăm în aceste medii virtuale. De ce n-ar putea și găinile să aleagă să

trăiască la fel?” se întreba Stewart. Înafară de îmbunătățirea calității cărnii și a ouălor, un alt scop al „Second Livestock” este de a examina care sînt avantajele și dezavantajele de a aduce tehnologia în locuri tradiționale precum ferma de la țară. Americanul a ales intenționat să prezinte în mod serios un subiect care pare ridicol, deoarece vrea ca oamenii să se concentreze asupra unei discuții despre modul în care tehnologia se infiltrează în viața de toate zilele.

Dacă pînă la urmă proiectul va intra în funcțiune, rolul lui Keanu Reeves din The Matrix va putea fi luat cu succes de către orătăniile nebănuitoare. Iar mai apoi, în viitor, ne vom întreba – Ce-a fost primul? Găina sau realitatea virtuală? ■

SCOR LA PAUZĂ

**Cum a apus
un campion**

de **Cătălin HOPULELE** |
catalin.hopulele
@opiniastudenteasca.ro

„Nu vreau să păcălesc fotbalul”. O, căpitane, dar cît de mulți fac asta deja! Ai să-i găsești, la finalul carierei, pe la arabi sau prin SUA, plățiți regește, zîmbind frumos, jucînd în gol. Tu n-ai jucat niciodată degeaba. Tu n-ai stat pe teren ca să faci umbră gazonului, nici măcar cînd ai fost accidentat.

Îți mai aduci aminte cînd îl admonestai pe Pique că se ducea la arbitri cu brichete aruncate din tribune? Sau atunci cînd îi împingeai, la propriu, din spate, să ducă mingea la mijlocul terenului după ce stăteau ca ciupercile plouate că au încasat un gol? Tu nu te-ai retras niciodată, nu te-ai oprit niciodată. Ești un model pentru mulți cei care poartă astăzi banderolele și simt că îi ard. Că le gîtuie mîna. Că oprește sîngele, ca un garou. Pentru tine era o coroană, iar pentru echipă ai fost un rege.

Faptul că puștanii de 18 ani aduși din academie nu te mai au pe tine pe teren, e o pierdere imensă. Poate nu ți-a spus-o nimeni, dar pentru echipă, pentru generațiile care au venit din La Masia de cînd ești tu căpitan, ai fost de zece ori mai important decît Messi. De aceea, cred, e momentul pentru Barcelona să se schimbe radical. Nu pentru că au pierdut titlul, nu pentru că nu

au pierdut finala Ligii, ci pentru că te-au pierdut pe tine. Generația de aur de pe Camp Nou și-a pus, prin tine, oficial, ghețele în cui. Încă mai sînt reprezentanți din ea pe teren, mulți vorbesc că scheletul echipei s-a păstrat, dar, căpitane, fără tine și-a pierdut capul.

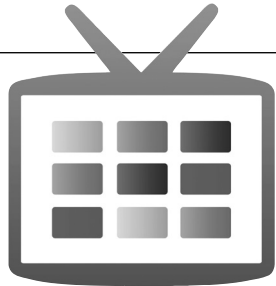
Se vorbește mult și prost despre lideri în teren, haiduci în vestiare, oameni care duc echipe-n spate. Sînt vorbe goale, ale comentatorilor impresionați de cîteva goluri, ale jurnaliștilor de transferuri bine cotate, ale antrenorilor care încearcă să-și mintă adversarii, jucătorii și pe ei însuși. Tu ai văzut că despre tine nu a spus nimeni vorbe din astea? Nu ieșea nimeni după meciuri să spună „ce bine că ne-a ținut Puyol?”. N-o lua ca pe o ofensă, ia-o ca pe un compliment. Asta trebuie să facă un căpitan! Asta se așteaptă de la tine cînd te încingi cu banderola!

Restul, cei care au nevoie de încurajări în conferințe de presă și cuvinte mari scrise prin ziare, sînt atît de mici pe lîngă tine încît îi strivești doar cu prezența. Ești o pasăre rară a căpitanilor, dintr-un grup select în care stau mîndri, printre alții, Maldini și Totti. Și dacă astăzi ai ales să pleci, să știi că o faci cu respectele noastre. ■

MAI PLAȚI CA ECRANUL

**Unde-i Băsescu?
Nu la TVR3**

de **Iulia CIUHU** | iulia.ciuhu@opiniastudenteasca.ro

Miercurea trecută TVR3 trebuia să difuzeze la ora 22.00 un interviu cu președintele statului, Traian Băsescu, realizat de jurnalista Brîndușa Armanca de la TVR Timișoara. Interviul a apărut la stația teritorială a TVR-ului însă pe TVR3 materialul a fost înlocuit cu un alt produs prezentat în reluare. Cu nicio oră înainte de difuzarea interviului cu președintele României pe postul cu acoperire națională, realizatoarea acestuia a fost anunțată că materialul nu va mai fi făcut public.

Directorul TVR3, Răzvan Bucuroiu, a anunțat-o telefonic pe jurnalistă că interviul nu va fi difuzat deși în prealabil acesta susține că primise aprobarea de preluare a produsului TV. „Dragi prieteni. Asistați la un act de cenzură cu 40 de minute înainte de difuzarea interviului cu Traian Băsescu am fost sunată pentru a mi se aduce la cunoștință că TVR3 nu îl va transmite. De la un anume Bucuroiu citire. Fără explicații. L-am contactat pe Stelian Tănase. A promis că se va interesa. Nimic nu motivează acest act”, a scris jurnalista pe pagina personală de Facebook.

A doua zi, directorul TVR3 nu și-a asumat acordul încheiat cu TVR Timișoara pentru preluarea materialului, iar de aici situația s-a in-

flamat și mai tare. Organizația „ActiveWatch” a somat atunci TVR-ul să facă public motivul pentru care interviul nu a mai fost difuzat și a solicitat Comisiei de Etică și Arbitraj a TVR să analizeze „dacă decizia nedifuzării interviului cu Traian Băsescu s-a făcut cu respectarea tuturor reglementărilor și procedurilor interne și nu constituie o decizie abuzivă și arbitrară a conducerii TVR3”.

Organizația a mai adus în discuție și episodul în care conducerea TVR a oprit difuzarea documentarului „Moștenirea clandestină”. Dar conducerea TVR nu a comentat incidentul. Partidul Mișcarea Populară a cerut chiar demisia directorului interimar de la TVR, Stelian Tănase, și a directorului de la TVR3, Răzvan Bucuroiu. În semn de protest, însă doar George Orbean, consilierul directorului TVR, și-a dat demisia. Între timp, pe pagina de Facebook a jurnalistei Brîndușa Armanca utilizatorii cereau imperios ca materialul să fie pus pe Internet. Abia duminică, 18 mai, materialul a rupt barierele cenzurii și a fost redat integral de jurnaliștii de la Evenimentul Zilei. Și în cîteva ore, răspunsurile președintelui au făcut înconjurul țării! ■

DE LA CENTRU

**Viața mea
falsă de pe
Internet**

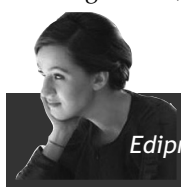
Mă numesc Alina Băisan, am 665 de prieteni, dansez tango, practic Nordic Walking și recordul meu de like-uri a fost de 200, la o poză cu mine însărcinată (știți, lumea reacționează isteric la poze cu gravide, copii, pisici și căței). Cam asta poți să afli despre mine dînd o raită pe Facebook.

E oare suficient cît să îți faci o idee despre cine sînt? În realitate chiar mă cheamă așa, din cînd în cînd dansez tango, tot mai rar merg la Nordic Walking și din toată lista de prieteni cu greu găsesc zece persoane cu care mă întîlnesc sporadic.

Toți ne construim selectiv identitatea socială virtuală și de cele mai multe ori alegem profilul care ne avantajează. Tendința de a exagera e mare cînd vine vorba de mediul virtual și ea duce de obicei la geneza unor specii umane noi cu care ați făcut cunoștință și voi pe propriul wall.

Avem genul glam: mereu aranjată, cu ochelari de soare, ținută mereu în tendințe. E ba la mare, ba în club, pe terasă cu prietenele, la restaurant, pe marginea piscinei. Vorbim de o împătimită a selfie-ului.

Cînd genul acesta crește mare, trece la faza familistă: „eu cu soțul meu superb la cele mai hot evenimente mondene, în rochia dăruită de designerul X, eu cu copiii mei foarte reușiți, eu la jobul meu de

Alina BĂISAN
Edipresse AS România

vis, eu superbă la jogging, eu superbă la volan”. Și mai e și genul zen: meditează, dă citate inspiraționale din Osho, postează poze cu peisaje senine și din cînd în cînd scrie propriile maxime, pe care ar putea să le publice într-o mică culegere de înțelepciune personală, dar nu o face.

Deși advertiser-ilor li se servește adesea ideea că felul în care ne comportăm pe rețelele de socializare spune foarte multe despre cum sîntem noi în viața de zi cu zi, în realitate, petrecem foarte mult timp cosmetizînd imaginea noastră din online.

De teama de a nu fi plictisitori, vom da *share* doar la articolele care ne fac mai interesați, vom încerca să fim mai deștepți, mai frumoși, mai bogați și mai puțin banali decît sîntem în realitate. Și totuși, pe cine vrem să păcălim? ■

În fiecare dimineță ai început să ieși la alergat prin parc, iar asta nu a fost nici cînd o decizie mai bună. Chiar dacă încă nu ai început să dai jos kilogramele ai ajuns de la două pachete de țigări la doar unul. Partea proastă este că de acum ai suficienți bani pentru mîncare și dulciuri.

Te-ai trezit săptămîna trecută cu un cadou la ușă. Acesta a fost semnat de către toți prietenii tăi. Sperai că va fi ceva surprinzător și chiar așa a fost. Ai găsit o rolă de bandă adezivă și un căluș. Dopurile de urechi le-au oprit pentru ei în cazul în care cadoul nu te va opri din vorbit.

Cum nu știi ce o să faci după ce termini facultatea pentru că nu te pricepi la nimic, te-ai hotărît să înveți să cînti manele. Ai observat că artiștii tucurii nu o duc de loc rău, nunți încă se fac, iar cererea pare a fi fără număr. Mai ai nevoie doar de un maestru să te introducă în tainele lui Salam.

Te-a prins ploaia de cîteva săptămîni iar acum nu mai poți pleca din cămin fără baxul de șervețele sau sulul de hîrtie igienică. Ai putea trece peste asta însă părinții ți-au trimis de acasă o cutie de Fervex și după fiecare doză trebuie să speli gustul cu ceva. Bine că mai ai două sticle de vin.

La cursul festiv tu va trebui să spui mesajul de final din partea anului. Discursul este pregătit de cîteva luni, dar nu prea pare să rezoneze cu lucrurile pe care le simți de fapt. Speri ca totuși, odată ajunsă pe scenă, să ai noroc și să te apuce subit o criză de Tourette și să te poți descărca cu adevărat.

Nu-ți mai place în România și de aceea te-ai decis să pleci la muncă în America. Ai aplicat deja la Work and Travel, bagajul e la ușă, iar lecțiile de limba engleză terminate. Totuși mai ai o mică dorință. Ai vrea să-ți poți ascunde și iubitul pe undeva prin valiză.

Seminarul de gătit și-a găsit bucătarii în Agronomie

Participanții au fost studenți din cadrul universității.

Campusul Universității Științe Agricole și Medicină Veterinară „Ion Ionescu de la Brad” a fost joi, 15 mai, gazda celei de-a treia ediții a „Seminarului de gătit”, numit și „Master chef-ul din Iași.” Cele 11 echipe, care s-au înscris împinse de plăcerea de a găti, au încercat să atingă toate cerințele după care au fost punctate mîncărurile precum aspect, timp de lucru și gust. Astfel că Aurora Danciu, participante care a avut preparatul cel mai aspectuos și cu gustul cel mai bun, după cum a considerat juriul, a cîștigat marele premiu, un cuptor cu microunde. Tînăra a impresionat cu o cupolă de zahăr ars ce acoperă un fel de prăjitură cu zmeură, smîntînă și ciocolată.

La competiție s-au înscris 11 echipe.

de Ana Maria BUCUR | anamaria.bucur@opiniastudenteasca.ro

Verdele campusului se întunecă sub nori, doar pentru a scoate în evidență lumina blițurilor și a chipurilor pline de entuziasm din holul căminului A3. Oamenii se fotografiază cu șorțurile roșii oferite participanților „Seminarului de gătit”, iar organizatorii au grijă ca cei din juriu să se facă comozi, toate sub îndemnul melodiei „Tranquila”. Robert, gazda evenimentului, cu un zîmbet permanent și cu pachetul de glume la el, îndeamnă la karaoke. Cît timp bucătarii de probă gătesc, cei care au venit să îi susțină se distrează cîntînd și dansînd.

Pasiunea din farfurie

Deși bucătăriile sînt încă goale, din una de pe etajul al doilea răsună muzică. Lîngă două PET-uri de bere, pregătite de sponsori pentru participanți, sînt cîteva castroane și farfurii acoperite. Alex, unul dintre concurenți, stă aplecat deasupra coșului de gunoi și rade un morcov. A

cerut aprobarea pentru a curăța legumele înainte de concurs, pentru că nu vrea să piardă din timpul pentru gătit. Este destul de supărat că a aflat abia astăzi de seminar și că este înscris ca asistent, nu ca bucătar. Colegul din echipa adversară îl tachinează de faptul că „bucătarul-șef” este o fată, iar lui îi este desemnat titlul de simplu ajutor. Și el se află în aceeași situație ca Alex, doar că nu îl deranjează. Oricum nu are de gînd să facă mare lucru. Coechipiera lui, Lăcrămioara, gătește paste cu ton. Ea se numără printre cei care au terminat mai repede și se îndreaptă spre masa juriului.

Participanții defilează, pe rînd, printre cei de pe hol cu farfuriile decupate parcă din revistele de specialitate. În jurul mesei unde se face analiza mîncării, așezată în partea dreaptă a holului, oamenii se adună ca albinele la stup. În juriu sînt prezenți cîștigătorul ediției trecute, Florin Sădovei, sponsorul Valentin State de la firma de condimente „Alex”, conf. dr.

Costel Samuil, asist. dr. Ionuț Pagu și conf. dr. Cintia Colibaba. Toți se pregătesc să atace cu lingurițele ridicate, dar niciunul nu îndrăznește să dărîme cupola de zahăr ars ridicată peste o prăjitură. „E prea frumoasă ca să fie stricată”, recunoaște unul dintre jurați. Însă odată prădată, este greu de decis dacă predomină gustul sau aspectul.

O tînăra strîrînește „o-uri” de mirare cu înghețata topită pe care a pregătit-o, iar coechipierul său, chelner de meserie și student în anul IV, se plimbă galant cu un trandafir roșu, apoi i-l oferă singurei doamne din juriu. Nu mituiește, ci consideră că fiecare femeie ar trebui să primească flori zilnic, după cum spune chiar acesta. Nici concurenții cu numărul cinci, doi băieți blonzi și bine lucrați nu vor să înmoaie simțurile critice atunci cînd toarnă în pahare vinul alb adus de ei.

De la juriu, mîncarea ajunge la cei care sînt fericți de orice bucătică primită, la studenți, căci ochii pofticioși sînt mai puțin critici. Lingurile scrijelesc farfuriile în căutarea ultimelor

firmături. Ecoul lor răsună pînă la etajul al doilea, unde Alex bate cu arătătorul ecranul ceasului de la mînă „Termină repede, ca să pot și eu găti legumele”, îi spune coechipierii. Cît timp acesta ametește uleiul în tigaie, băiatul tulbură aburii aromați din cameră cu mișcări de dans. Se întoarce pe vîrfuri spre adversara din colțul opus și îi spune zîmbind „Să-ți vînd un pont? Tonul nu se gătește niciodată cu sos roșu”. Drept răspuns, ea îl strîmbă jucăuș.

Premii degustate

Cît timp colega lui răspunde în scris la întrebarea pentru departajarea locurilor, Alex îi urmărește fiecare mișcare cu emoție. Atunci cînd prezentatorul îi menționează pentru premiul trei, chipul acestuia se întepenește într-o expresie de dezamăgire. „Anul viitor mă înscriu singur”, spune tînărul în timp ce își ascunde diploma într-un dosar și o bagă în ghiozdan. Amarul lui și a celor care nu au cîștigat se tratează cu o degustare de vin. Doi băieți

aduc o masă pătrată pe care așază trei sticle una cu fetească regală, una cu sovignon blanc și una cu busuioacă de Bohotin.

„Vinul nu se bea în pragul ușii din cămin, este o băutură nobilă”, spune Robert, aruncînd priviri cu subînțeles către studenți. Iar singura doamnă din juriu se ridică pentru a demonstra adevărul vorbelor spuse de către prezentator. „As-tringența vinului alb este diferită de cea a vinului roșu deoarece...”, cei din public parcă nici nu aud discursul didactic despre teoria vinului, ci speră că poate vor ajunge și ei să deguste din elixirul lui Bac-hus.

Curajoșii care au îndrăznit să apuce cîteva pahare mimează fiecare gest al femeii îmbrăcată protocolar, cu costum negru și cămașă albă. Agită paharele și plescăie din gură în căutarea gustului de caisă despre care vorbește aceasta. Și ca să se stingă aromele puternice din gură, se mai caută ultimele pahare cu vin și se revine la microfon cu cîtece noi. ■

CONCERT BĂTUT DE VÎNT

Bucovina, dincolo de creste

de Cristina STAMATE | cristina.stamate@opiniastudenteasca.ro

Vineri seară, începînd cu ora 20.30, trupa Bucovina a intrat în Underground pub cu pași de viking. Veniți tocmai din „țara de dincolo de vîrfuri de brazi”, cu o simplă zgîrietură de corzi de chitară, aceștia au rupt orice fir care mai amintea de liniște.

Primul contact, primul acord, primul semnal al solistului și publicul parcă se luptă cu o vijelie. Florin Tibu, zis și Crivăț, unul dintre vocaliști, deschide seara cu melodia „spune tu, vînt”. Iar vocea lui rece strecoară cristale de gheață care parcă lovesc timpanele publicului provocînd un cutremur de fiori. În mod legănat, vîntul este rugat să-și dezvăluie lunga călătorie prin care a fost. Versurile dulci „Spune tu, vînt înghețat, pe unde ai fost, pe unde-ai umblat” se transformă în interpretarea vocalistului „Crivăț”, într-un strigăt înălțat din infern ce se stinge în sunetul melancolic de chitară și bass. Ritmul din ce în ce mai alert face ca fanii să se apropie mai mult de scenă și să cînte tot mai tare. Iar pletele care sînt etalate prin diverse mișcări seamănă cu niște șerpi care-și undulesc trupul spre un „șoim în văzduh”.

Un zid de busturi goale ridicat printre primele rînduri rezistă la ciocniri în ciuda căldurii care se revarsă

printre fumul de țigară ce formează „cețuri ascunse și-ades nepătrunse”. Iar în timp ce sunetele devin mai ascuțite și mai agresive, în centrul pub-ului se formează un cerc în care se avîntă cei mai sălăreți rockeri. Creînd un vîrtej, aceștia se amestecă între ei pe ritmul bătăilor de tobe.

După ce miezul nopții trece peste vîrfuri de munți, Bucovina își cheamă „ai săi feciori”. La acest îndemn, mulțimea înaintează spre scenă, formînd un fel de „strajă” pregătită să-și păzească teritoriul. Prin plasa de mîini ridicate se înalță și steagul Braziliei, în semn de respect pentru bassistul trupei, Jorge Augusto Coan. Imnul Bucovinei răsună astfel din plămîinii fiecărui om prezent în pub. Deși mulți nu se cunosc între ei, se îmbrățișează cîntînd și legănînd împreună sticle de bere în mînă „Cîntă cucul bată-l vina,/ De răsună-n Bucovina”.

Ca un cerc ce se închide perfect, prima piesă invocată în deschiderea concertului aduce și finalul. „Vîntul înghețat”, deși își păstrează intensitatea, este domolit de căldura din pub, suflînd în atmosferă praf de somn. Doar aerul rece de afară te izbește provocînd ecoul concertului să-ți țînă ritmul conectat la ceea ce a trecut. ■

SUNETE DE BUCURIE
27 MAI ORA 19-30
CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR IAȘI

Informații și rezervări la:
0744 585 693
sunetdebucurie@gmail.com
www.sunetdebucurie.com
facebook.com/sunetdebucurie

BOGDAN OTA
CONCERT CARITABIL

INVITAȚIILE SE GĂSESC LA: IULIUS MALL (ETAJUL II), LIBRĂRIA „CĂRTUREȘTI” DIN ÎNCINTA PALAS MALL, CENTRUL COMERCIAL FELICIA ȘI CORTUL SITUAT ÎN PIAȚA UNirii.

DONAȚIILE SÎNTE ÎN FOLositE ÎN SCOPUL FACILITĂRII ACCESULUI LA EDUCAȚIE A COPILOR NEVOIAȘI DE LA CENTRUL EDUCACIONAL AL ASOCIAȚIEI SALVAȚII COPILII IAȘI

RADUCOTOMAN (VIOLARĂ)
EMERICH GHERCĂ (VIOLONCEL)

PARTENER MEDIA: TVRASI, 100, 100.1, 100.2, 100.3, 100.4, 100.5, 100.6, 100.7, 100.8, 100.9, 100.10, 100.11, 100.12, 100.13, 100.14, 100.15, 100.16, 100.17, 100.18, 100.19, 100.20, 100.21, 100.22, 100.23, 100.24, 100.25, 100.26, 100.27, 100.28, 100.29, 100.30, 100.31, 100.32, 100.33, 100.34, 100.35, 100.36, 100.37, 100.38, 100.39, 100.40, 100.41, 100.42, 100.43, 100.44, 100.45, 100.46, 100.47, 100.48, 100.49, 100.50, 100.51, 100.52, 100.53, 100.54, 100.55, 100.56, 100.57, 100.58, 100.59, 100.60, 100.61, 100.62, 100.63, 100.64, 100.65, 100.66, 100.67, 100.68, 100.69, 100.70, 100.71, 100.72, 100.73, 100.74, 100.75, 100.76, 100.77, 100.78, 100.79, 100.80, 100.81, 100.82, 100.83, 100.84, 100.85, 100.86, 100.87, 100.88, 100.89, 100.90, 100.91, 100.92, 100.93, 100.94, 100.95, 100.96, 100.97, 100.98, 100.99, 100.100